

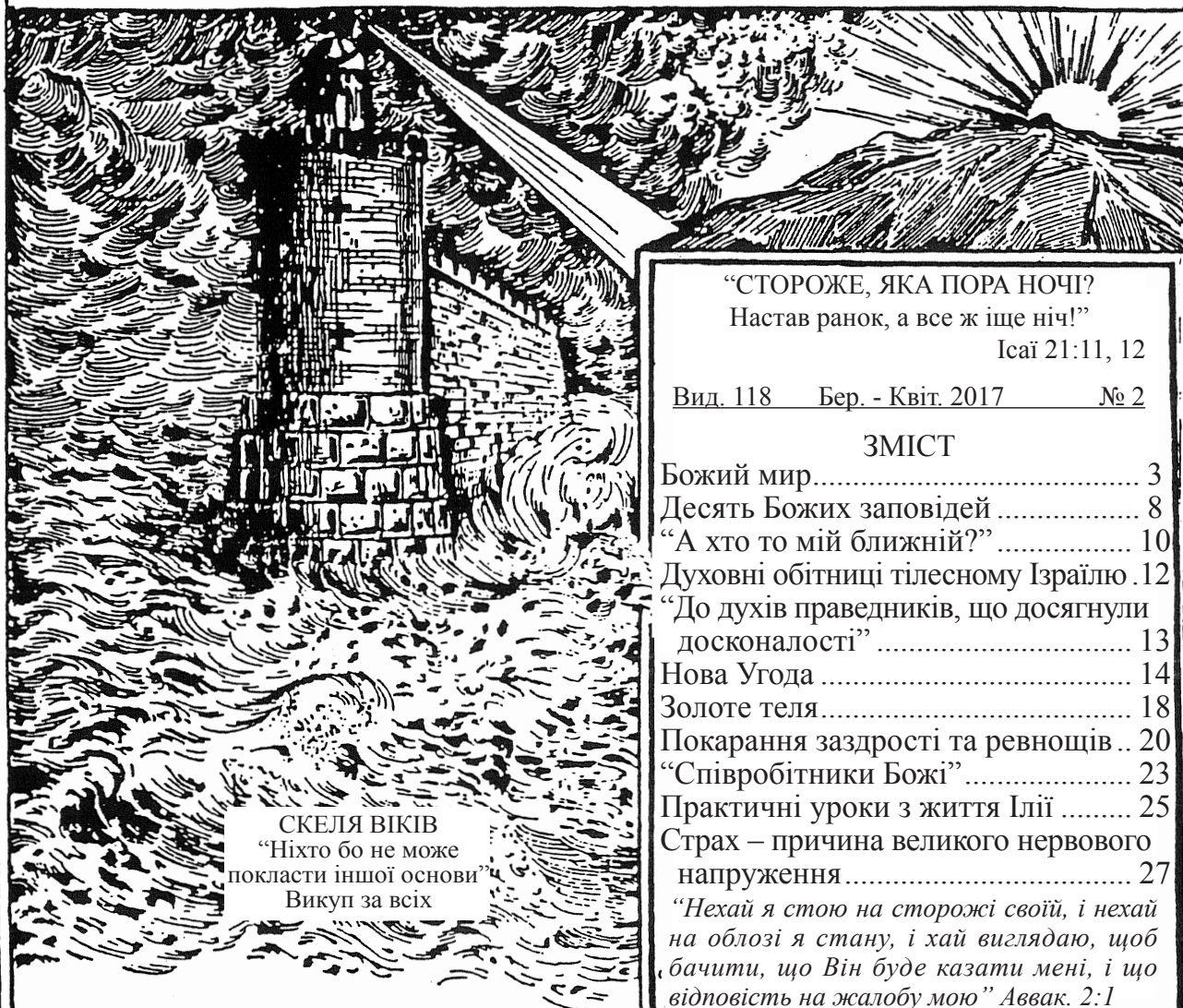
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 118 Бер. - Квіт. 2017 № 2

ЗМІСТ

Божий мир.....	3
Десять Божих заповідей	8
“А хто то мій ближній?”	10
Духовні обітниці тілесному Ізраїлю ..	12
“До духів праведників, що досягнули досконалості”	13
Нова Угода	14
Золоте теля.....	18
Покарання заздрості та ревнощів ..	20
“Співробітники Божі”	23
Практичні уроки з життя Ілїї	25
Страх – причина великого нервового напруження.....	27
<i>“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1</i>	

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

БОЖИЙ МИР

“І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі” (Філіп’ян 4: 7).

Мир визначається як стан спокою, урівноваженості, свободи від занепокоєння чи збудження, як стан незворушності, відпочинку. Такий стан розуму наш вірш приписує Богу. Його розум урівноважений, спокійний, незворушний, ніколи не схвильований, не стомлений ані не стривожений турботами про Його неосяжні володіння. Однак цей досконалий Божий мир, як показує Святе Письмо, виникає не з того, що в Його просторому володінні відсутній безлад, ані не з якої би то не було стоїчної байдужності до болю чи задоволення, а радше з досконалої рівноваги Його славних прикмет, які роблять Його, Володаря всього всесвіту, Паном становища.

Чи ми не захоплювалися незворушністю та спокійним самовладанням генералів Гранта чи Наполеона посеред безладу та диму військової сутички; або великих державних мужів, таких як Гледстоун чи Бісмарк, під час лих та негараздів у державі; або вправних лікарів та інших людей у критичних хвилях та місцях? Це тільки поодинокі ілюстрації миру від самовладання та впевненості в собі, що ними керується розум Бога. Він ніколи не збентежений, не спантеличений, не розгублений, не занепокоєний чи знесилений, у Нього немає жодних побоювань, що Його плани зазнають невдачі або що Його задуми не будуть втілені, тому що вся сила і мудрість перебуває в Ньому.

Розмах Його могутнього інтелекту сягає найвіддаленіших меж можливого, бачить всі причини і детально усвідомлює всі наслідки. Відповідно, Він знає кінець від самого початку, до того ж не тільки виходячи з філософських

принципів, але й інтуїтивно. Як Творець всього і основоположник всіх законів, Він цілковито ознайомлений з усіма прихованими тонкощами фізичного, морального та інтелектуального законів, так що неможлива поява якої-небудь проблеми, яка не була б зрозумілою для Його розуму: “Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви” (1 Ів. 1: 5).

Бог – Творець всього і вміло тримає все. У безмовній величі, від віку до віку, весь матеріальний всесвіт виконує Його волю без жодної підозри на безлад або нещасний випадок, і ця Сила є запорукою того, що так триватиме всю вічність.

Ось так з Його багатих, внутрішніх засобів Сили та Мудрості постає Божий мир. Та Божественний мир походить не тільки з цього джерела, бо мир є свого роду похідною внутрішньої доброти. Бог є уособленням всякої чесноти і благодаті і, відповідно, має блаженне задоволення та мир від усвідомлення моральної досконалості, а також наявної Мудрості та Сили.

ЕМОЦІЙНА СУТНІСТЬ БОГА

Однак ми бачимо, що мир Бога співіснує з чималим безладом та горем. Отець виявляє нам, що Він має батьківську любов до всіх Своїх розумних створінь, до “кожного роду на небі й на землі”, бо “з волі Його існує та створене все” (Еф. 3: 14; Об. 4: 11). Він створив їх на власну подобу, з тими ж розумовими та моральними прикметами, щоб мати єдність і спілкуватися з ними як зі синами, а вони – з Ним як з Отцем. Ось так від взаємного спілкування та єдності Творець і твориво можуть мати задоволення, щастя і радість.

Ця подоба Бога містить не тільки ті самі розумові здібності, але й вільне застосування їх у формуванні характеру. Будь-яке створіння,

не здатне сформувати характер таким чином, не матиме Божої подоби. Для розвитку характеру створінню потрібно представити альтернативу: добро або зло. Особа обов'язково повинна бачити правильні і неправильні принципи діяльності, і їй потрібно надати свободу самій вибирати в будь-якій справі, щоб вона зрозуміла, що Богу подобається добродієсний характер, який є наслідком вільного вибору праведності.

Оскільки любов Бога до Його нещодавно створених і безневинних істот нагадує (і набагато перевищує) любов земного батька до безневинного немовляти; і це любляче зацікавлення та піклування не холодне з віком, коли істота дорослішає, а пильно наглядає за розвитком принципів та плодів праведності. Зрозуміло, що Бог, як також земний батько, відчуває задоволення чи біль, залежно від того, чи Його вільні, розумні створіння обирають правильний чи хибний шлях. У цьому ми твердо переконані не тільки розмірковуючи про факт його Батьківства, але й на основі всіх тих біблійних віршів, які говорять про огидні, неприємні, ненависні та презирливі для Нього речі, що не приносять Йому жодного задоволення; які кажуть, що Його лють палає проти них, що Його обурення та гнів розпалюються ще більше, доки вони не будуть знищені. Інші біблійні вірші кажуть про насолоду, любов, радість та захоплення від того, що Йому подобається, – від принципів праведності і тих, хто слухняний їм, і навіть від сприйняття позитивних емоцій протилежного характеру, адже біль і задоволення можна властиво вважати різними проявами того ж емоційного стану.

Такі прояви Божого розуму виразно свідчать про емоційну природу Божественної Істоти, про що можемо також судити на основі розуміння власної емоційної природи, оскільки людина створена на Божий образ. Ні, дорогі друзі, Бог не є незворушно байдужим, нечутливим до емоцій задоволення або болю. Досконала сталість Його прикмет зберігає мирну рівновагу за всіх обставин – чи то в умовах болю, чи задоволення.

ЗОВНІШНІ НЕГАРАЗДИ НЕ МАЮТЬ ВПЛИВУ НА БОЖИЙ МИР

Маючи це на думці, давайте глянемо на обставини, за яких можливо підтримувати Божий Мир. Детально опрацьований План Бога щодо всіх Його творчих діл вимагав довгих віків [aion] для свого виконання. Дивлячись крізь століття,

Бог у Своєму задумі бачив славу інтелігентного створіння на Свою подобу, утвердженого в праведності і гідного дару вічного життя. У цьому Він бачив спільне задоволення Творця і Його створіння та з терпеливістю, повною миру, постановив чекати славного завершення.

З бігом часу і в міру розвитку Плану вільний моральний чинник у Його створіннях, хибно використаний деякими, привів до розвитку в них поганого характеру. Таким чином незгода проникла у Його сім'ю – “рід [Бога] на небі й на землі”, поміж усі Його створіння, ангелів та людей. Сім'я поділилася: дехто тримався праведності, а дехто обрав зло. Однак такий інцидент був однією з передбачених невідворотних подій далекосяжного Плану, славний кінець якого, згідно з Божественним задумом, вартував усіх негараздів та втрат, які Він передбачив.

Незгода в сім'ї – жахлива річ! Як часто марнотратний син або свавільна дочка приносять сивину батькові і смуток аж до гробу! Що ж, Небесному Отцеві знайомий такий смуток. Він бачив, як сатана, один з Його синів (Іс. 14: 12), ангел світла, падав мов блискавка з небес (Лк. 10: 18). Вже щонайменше шість тисяч років цей син перебуває у відкритому, зухвалому бунті проти Бога, провокуючи енергійно та з усією люттям ще більший бунт та зло. Він бачив, як численні ангели залишили свій початковий стан (Юди 1: 6) і стали союзниками сатани, а потім бачив як весь людський рід потрапив у гріх. Чи хтось із людських батьків колись зіткнувся з такою злісною та ненависною змовою у своїй сім'ї? Напевно ні!

Тоді Бог побачив, що потрібно виконати неприємний обов'язок, щоб навести лад. У Своїй Справедливості Він був змушений відректись від невірних синів і поводитися з ними як з ворогами. Хоча весь цей час Його батьківська Любов готувалася благословити обманених та деградованих, коли цілі, пов'язані з відкупленням, будуть досягнені у навершенні тих, хто кається, до Його милості, вона мусила ховатися, тоді як видимою залишалася тільки строга, неблаганна Справедливість. Цей обов'язок не давав радості, так само як не принесла Йому радості поведінка грішника.

Подумаймо про Любов, проти якої згрішили ці відступники. Хоча від Бога походить всякий добрий і досконалий дар, до милості Бога поставилися з погордою, Його любов відштовхнули, проти Його праведної влади

влаштували змову та кинули їй виклик, Його характер очорнили, перекрутили, представили огидним, ненависним, нечестивим і навіть жалюгідним. При цьому Божий мир триває далі, і впродовж шести тисяч років Він переніс протистояння з боку грішників. Тож гляньмо на Його дивну благодать! Яка багата Його любов! Написано, що Він полюбив світ тоді, коли люди ще були грішними, дав Свого Однородженого Сина, щоб Той помер за них; що через Нього суд (випробування) має поширитися на ангелів, які згрішили, за винятком сатани – вождя та ініціатора всієї змови, батька брехні (Ів. 3: 16; 1 Кор. 6: 3; Юди 1: 6; Євр. 2: 14; Об. 20: 10, 14).

БОЖИЙ МИР СУМІСНИЙ ЗІ СМУТКОМ

Цей дар Божественної Любові був ще одним свідченням того, скільки коштував нашому Небесному Отцю Його великий і дивовижний План. Він бачив не тільки гріхопадіння великої частини Своєї сім'ї, але й відновлення її коштом жертви найдорожчого скарбу Свого серця, бачив підкорення Свого Улюбленого найбільш відвертому приниженню, безчестю, стражданням та смерті. Ця ілюстрація батьківської любові дозволяє нам ще раз збагнути ціну прояву Любові Єгови. З якими ніжними та тужливими почуттями Любові Він віддавав на жертву Свого улюбленого Сина, у якому мав уподобання! Окрім всіх цих благодатей характеру, проявлених від зарання існування Логоса, тепер долучилася ще одна благодать повного підкорення Божественній волі, навіть якщо стежка, визначена наперед, передбачала упокорення та біль.

Хіба Отець доручив Йому цю працю благодаті без жодного скорботного відчуття? Хіба Він не відчув мук батьківської любові, коли стріли смерті прошили серце Його улюбленого Сина? Чи ж слова нашого дорогого Господа “Обгорнена сумом смертельним душа Моя” та “Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя”, не торкнулись найбільш чулих струн серця Передвічного? Справді, неудава любов Отця зі співчуттям ділила смуток Господа (Мт. 26: 38, 39).

Принцип Божественного Слова, що справжня любов плаче з тими, хто плаче, і радіє з тими, хто радіє, знайшов своє відображення також у Божественному характері. Безсмертний Єгова не міг померти за нас. Його Божественна природа захищена від смерті. І навіть коли б Він міг померти, не було би вищої сили, щоб підняти

Його з мертвих. Тоді все створіння залишилося б навіки без Правителя, що принесло б тільки лихо та руїну. Та Бог великим коштом для Своєї люблячої, батьківської природи міг пожертвувати і пожертвував найдорожчим скарбом Свого серця і цим показав (1 Ів. 4: 9) велику Любов, якою Він полюбив Свої обманені та деградовані створіння. Коли б ця жертва не коштувала Йому нічого, коли б для Його розуму було неможливим мати болісні відчуття за таких обставин, дар Його Сина не був би проявом Його любові, бо те, що не коштує нічого, ні про що не свідчить.

Наш Господь Ісус також виявив велике співчуття Отцю за все те хибне висвітлення Його характеру, яке Він терпеливо зносив упродовж століть. Намаганням Його життя було прославити Отця і виправити між людьми фальшиві уявлення про Його славний характер, показати людям Його доброту, прихильність, любов, благодать і спонукати їх любити милосердного Бога, Який полюбив їх ще тоді, коли вони були грішними, знайшов і запланував їх вічне спасіння.

БОЖИЙ МИР, ЗОСЕРЕДЖЕНИЙ НА СОБІ

Так у поділеній сім'ї Бога постав великий заколот, який, за словами Господа, не приносив Йому жодного задоволення (Пс. 5: 4). Однак Божий мир ніколи не зазнав збентеження. Усвідомлюючи повною мірою власну моральну досконалість, власну безпомилкову Мудрість, власну могутню Силу, цілковито оцінюючи Справедливість та найбільш пристрасну і палку любов до краси святості, Він упродовж шести тисяч років терпеливо, спокійно і навіть із радістю стерпів посеред цього горя перекір проти Себе від грішників.

Але під час сьомого тисячоліття наш Господь Ісус, виходячи з Божественного задуму, буде мати щасливий привілей показати всім створінням на небі та на землі славний характер Отця. Тоді Отець радітиме з величчя Своєї закінченої праці, а також із вічного миру та щастя Своєї сім'ї на небі та на землі, “об'єднаної в Христі” (Еф. 1: 10).

Однак цього блаженного завершення не вдасться досягти, доки непоправні, грішні сини Бога, позбавлені приязні та спадщини за свою любов до неправедності і небажання розкаятися, не будуть відтяті. Це останній неприємний обов'язок Творця, Отця всіх, Який твердо заявляє, що хоча це прикрий обов'язок, однак у

Нього буде мужність виконати його в інтересах загальної праведності та миру. Послухаймо Його слів: “Як живий Я, говорить Господь Бог, не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Наверніться, наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати?” (Єз. 33: 11).

Бачимо, що Божий Мир сумісний з великим сум'яттям, смутком та усяким болем, бо залежить не від зовнішніх обставин, а від властивої рівноваги розуму та стану досконалого серця. Такий мир – Божий Мир – мав наш Господь Ісус посеред усієї метушні та безладдя, що супроводжували Його земне життя, багате на події. Це веде нас до вивчення Господньої спадщини для Своїх учнів, коли Він залишав світ, як це виражено в Його словах: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається” (Ів. 14: 27).

ОСТАННЯ ВОЛЯ І ЗАПОВІТ НАШОГО ГОСПОДА

Ось так наш Господь, повний співчуття та ніжних почуттів, в останню ніч Свого земного життя передав улюбленим учням Своє прощальне благословення, Свою спадщину Миру. Це була найбагатша спадщина, яку належало передати, спадщина неоціненної вартості. Це була обітниця такого ж спокою, миру та відпочинку розуму, яким володів Він сам – Божого Миру. Це був той самий мир, яким завжди володів Отець навіть посеред всього сум'яття, яке приніс дозвіл на зло, однак цей мир не походив із того самого джерела. В Єгови цей мир зосереджувався на Ньому. Він усвідомлював власну всемогутність Сили та Мудрості, тоді як мир Христа зосереджувався не на Ньому самому, а на Богові через віру в Його Мудрість, Силу та Благодать. Так само, якщо б ми хотіли мати Божий Мир, мир Христів, “Мій мир”, то цей мир повинен, як і Його мир, зосереджуватися на Богу через віру.

Дійсно, мир Христа був безцінною спадщиною. Та як швидко бурхливі хмари утиску, які вже в той час ставали темнішими, з усією люттю спустилися на голови тих самих учнів, до яких ці слова були звернені безпосередньо. Все це прийшло майже одразу після ласкавої обітниці спадщини і викликало переляк, збентеження, сум'яття в їхніх серцях, похитнуло віру як у середині, так і назовні. А де був мир? Ще тоді, коли Господь промовляв ці слова, мерзенний

зрадник, Юда, кинувся втілювати свій злочинний задум. Потім була агонія в Гефсиманії, страх і відчай учнів, коли вони почали розуміти долю свого улюбленого Господа. Незабаром тривожне очікування, яке майже перехоплювало подих, перетворилося на ще жахливіші передчуття, коли Господа поставили самотнього перед безжалісними обвинувачами та гонителями в залі Пилата та в палаці Ірода, а самі учні були безсилі захистити Його. Тоді прийшло трагічне завершення – жахи розп'яття.

КУДИ ПОДІВСЯ МИР?

Де у такому випадку був обіцяний мир, коли вони, охоплені тривогою та переляком, покинули Його і повтікали; коли св. Петро, готовий захищати Його, настільки переповнився перестрахом, що тричі відкрісав свого Господа і під клятвою визнав, що ніколи Його не знав? Зрозуміло, що мир ще не прийшов. Апостол Павло говорить нам: “Бо, де є заповіт, там необхідно, щоб настала смерть заповідача, Тому що Заповіт чинний після померлих; він не має сили, коли заповідач живий” (Євр. 9: 16, 17, Гиж.). І як тільки трагічна сцена дійшла до кінця, і до вух вражених споглядачів долетіло “Звершилось!”, стало помітно, як не дивно визнати, що спокій почав крадькома проникати в їхні зажурені серця. Темні небеса, тремтяча земля, розщеплені скелі, розірвана завіса у Храмі – все це принесло заспокоєння, якого світ не міг отримати.

Для світу (юдеїв та поган, які брали участь у злочині) ці події говорили про Божественний гнів та обурення проти нього. Тож коли на людей напав страх, коли поволі почав вщухати галас та неспокій цього жахливого дня, люди били себе в груди і поверталися до своїх домівок. Римський сотник і ті, які були з ним, теж налякалися і говорили: “Він був справді Син Божий!”

Та до учнів Господа ці події промовили зовсім іншою мовою. Справа їхнього блаженного Учителя була їхньою справою, а разом це була Божа справа. Для них надприродні прояви були доказами, що для Бога це не малозначна річ, і хоча крізь завісу темряви вони не могли читати Його яскраві задуми, для них у цих подіях був промінь надії.

Через три дні, коли з'явилися новини про воскресіння Господа, підтвержені Його появою серед них, надія ожила. Ще через сорок днів ця надія зміцніла, коли Він піднявся на

небеса, попередньо даючи прощальну пораду, благословення і обіцянку повернутися, наказуючи чекати в Єрусалимі, доки через декілька днів, у П'ятидесятницю, вони не одержать обітницю від Отця – Утішителя, Святий Дух прийняття. Тоді мир Христа (багата Господня спадщина) почав ставати зрозумілішим, і дні очікування, проведені в молитві та сподіваннях, були днями безперервного миру, який струменів мов річка. Коли в день П'ятидесятниці прийшов обіцяний Утішитель, річка миру знайшла для себе ще глибше русло, і їхня радість не знала меж!

“Божий досконалий мир, як славна річка,
Все перемагає він, коли зростає.
Досконалий, але з кожним днем усе повніший;
Досконалий, та все глибше всюди проникає”.

НАШ БАГАТИЙ СПАДОК МИРУ

Та не тільки до ранньої Церкви перейшов цей спадок миру. Він є блаженною спадщиною усієї Церкви аж до кінця Віку. Господь показав Свій задум для всіх нас у той самий день, коли в молитві промовив: “Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене” (Ів. 17: 20).

Обіцяний мир, бачимо, це не той короткочасний мир, який має світ і яким він радіє малу хвилину, коли усміхається фортуна, коли довкола багато друзів і задовільне здоров'я; але він швидко зникає, коли приходить скрута і геть ідуть друзі, коли підупадає здоров'я і смерть краде скарби нашого серця. “Мій мир”, Божий мир завдяки вірі мав Христос, Який, хоч був багатий, проте ради нас збіднів, хоч втратив одного за одним друзів, хоч у Свою останню годину був полишений усіма з небагатьох позоставших, мав мир, який витерпів втрати, переслідування, глузування та зневагу, і навіть агонію на хресті. Цей мир є чимось, чого не може знищити зрадливість теперішнього життя і чого не може вирвати в нас силою жоден ворог.

Який ще багатший спадок Господь міг залишити Своему улюбленому народові? Уявімо, що під час Свого земного життя Він спрямовував би власну енергію на накопичення грошей. Роблячи це, Він зібрав би велетенський масток і залишив би його в руках учнів, щоб просувати вперед велику працю Євангельського віку, коли Він забереться від них. Ці гроші були би для оплати коштів подорожування апостолів, для покриття численних витрат, пов'язаних зі

започаткуванням праці в різних місцях, такої як оренда приміщень для лекцій, заробітна плата подорожуючих братів і т. д., і т. п. Як швидко все це вичерпалося б, і якою вбогою була би наша спадщина сьогодні! “Чоловік гріха” (Гиж.) неодмінно перехопив би це, і до кінця Віку від спадку не залишилось би й сліду. Та, слава Богу, Його народ далі має багатий спадок миру.

Щоправда, обіцяний мир зовсім не такий, який світ може усвідомити і оцінити. Той, хто ним володіє, може мати бурхливий шлях, такий який мав Господь та Небесний Отець. Справді, ми виразно попереджені, що саме так повинно бути зі всіма вірними, доки не вдасться досягти мети Бога в дозволі зла. Одночасно ми маємо запевнення, що цей мир перейде крізь всі бурі: “Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте у світі”.

ВІРА – ОСНОВА МИРУ

Якщо ми хочемо знати про основу та запоруку цього тривалого миру, який здатний уціліти в найсуворіших життєвих бурях, достатньо глянути на вчення та приклад Господа та апостолів. Що тримало їх так міцно й давало відпочинок для розуму у стражданнях? Їхня віра – віра в Любов, Силу та Мудрість Бога. Вони вірили, що Бог у змозі виконати те, що обіцяв, що Його праведний та великодушний План не може зазнати невдачі. Устами Своїх пророків Бог сказав: “Мій замір відбудеться, і всяке жадання Своє Я вчиню... Так, Я сказав те й спроваджу, що Я задумав був теє зроблю!”, “Бо владив Господь Саваот, і хто Його раду відмінить?” (Іс. 46: 9-11; 14: 27). І вони поклалися на Божі запевнення. Їхня віра знаходила у Ньому свій якір, і як би люто не ревіли бурі, і шквал не жбурляв їх у житті, їхній якір міцно тримався Престолу Бога.

Віра нашого Господа промовляла словами: “Отче Праведний! Хоча не пізнав Тебе світ, та пізнав Тебе Я”. Він був з Отцем від самого початку, усвідомлював Його Любов та доброту, бачив Його Силу, помічав Його праведність, люблячу доброту та Отцівське провидіння в усіх Його справах. Тому написано: “Справедливий, Мій Отрок, оправдає пізнанням Своїм багатьох, і їхні гріхи понесе” (Іс. 53: 11). Знання, отримане від Отця, дало Йому міцну основу для віри в Божі наміри щодо майбутнього. Тому Він міг ходити і справді ходив вірою. Ця віра дозволяла Йому перемогти всі перешкоди і здобути перемогу навіть над смертю.

Саме так написано для нашого напучення: “А оце перемога, що світ перемогла, віра наша”, – віра в Бога, побудована, як у нашому випадку, на Господньому свідченні про Отця. Також написано: “Без віри неможливо подобатися Богу” (Хом.). Мир Бога – мир Христа – здатний перебувати з Його народом тільки тоді, коли є стійка, непохитна віра. Доки Господь був з учнями і вони бачили в Ньому відображення Отця, їхня віра була міцною, вони мали мир у Ньому, як Він казав: “Коли з ними на світі Я був, Я беріг їх”. І лише тоді, коли Він їх залишив, їхня віра вхопилася за Бога, мов за якір. Після П’ятидесятниці вони мали той самий мир, який мав Христос – блаженний мир, який походив зі знання про факт, що Бог визнав їх синами та спадкоємцями, співспадкоємцями Христа, якщо тільки вони будуть далі вірно йти за Відкупителем.

РОЗВИТОК НЕПОХИТНОЇ ВІРИ

У цьому також є основа нашого миру. Як люто не атакували б нас життєві бурі, ми ніколи не повинні випустити наш якір і дозволити собі дрейфувати, а завжди повинні пам’ятати, що “стоїть міцна Божа основа”; що “щитом і тарчею буде правда його” (Кул.); що “Він має силу й виконати те, що обіцяв”, якими б не були людські слабості та вади; що ці вади закриті приписаною праведністю Христа, нашого Гаранта та Заступника; що “Отець любить Сам” нас, бо “Він знає, з чого ми зліплені, він пам’ятає, що ми – порох” (Хом.), і тому має співчуття до синів Своєї Любові, дуже до них прихильний та ніжно любить їх. Справді, “не скажеш вже більше, ніж Сам Він сказав”, щоб упевнити нашу віру, щоб утвердити та укріпити наші серця бути терпеливими посеред випробувань та конфліктів на вузькому шляху жертвування.

Ніщо не ставить християнина в більш несприятливе становище перед лицем його

ворогів, ніж те, що він може тимчасово випустити з рук якір віри. Нехай він зробить це на якусь мить, і довкола нього неминуче починає густішати темрява. Він не здатний бачити сяєва обличчя свого Отця, тому що “без віри догодити Богові неможливо”. Поки він намагається знову вхопити якір, сили темряви несамовито атакують його сумнівами та страхами, що опираються переважно на його людських вадах, які (як він повинен завжди пам’ятати) вкриті Одежею Христової праведності.

Якщо ми хочемо, щоб Божий мир панував у наших серцях, ми ніколи не повинні випустити з рук наш якір, ані не дозволити, щоб у смертельній сутичці сатана здолав нашу відвагу. Мовою нашого серця завжди повинно бути: “Ось Він убиває мене, та я не перестану надіятись”. З такою вірою Божий мир – мир, який Учитель заповів нам, – ніколи не перестане. Ось так “мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця наші та наші думки у Христі Ісусі”, написано бо: “Твердого духом Ти зберігаєш у досконалому мирі, бо на Тебе він сподівається” (Гиж.).

Нехай посеред християнської битви наші серця будуть бадьорі, а розуми – зосереджені не тільки на запевненнях, що всі Божественні задуми здійсняться, але й на обітницях про особисту прихильність: “Як батько милосердиться над синами, так милосердиться Господь над тими, що його бояться. Він знає, з чого ми зліплені, він пам’ятає, що ми – порох” (Хом.). “Чи забуде жінка грудне дитя своє?.. Та якби навіть вона забула, то Я не забуду тебе; ось, Я накреслив тебе на долонях [Моїх]” (Гиж.). “Бо Отець любить Сам вас”, “бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”. “Хто в неповинності ходить, Його уподоба”. “Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання” – мати Божий мир навіть посеред бурі та навали.

R5284 (1913 p.)

ДЕСЯТЬ БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ

2 Мойсея 20: 1-11

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом” (Луки 10: 27).

Божа Угода з Ізраїлем біля гори Сінай передбачала, що ізраїльтяни, якщо вони досконалим чином дотримуватимуться Декалогу

– Десяти Заповідей – засвідчать цим, що вони досконалі і заслуговують на вічне життя. Тоді вони зможуть здобути головне благословення під Авраамовою Угодою, стануть Духовним Насінням Авраама, через яке Бог обіцяв благословити світ.

Св. Павло виразив дух найбільш гідних з юдеїв, які прагнули виконувати Божу волю і здобути благословення. З відчаєм у душі він вигукнув: “Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?” Їхній розум, щоправда, був живим до обітниць та сподівань, але їхня плоть була недосконалою, деградованою через гріхопадіння, як, зрештою, всіх інших людей: “Щоб ви чинили не те, чого хочете” (Гал. 5: 17).

Дослідники Біблії зі здивуванням споглядають на простоту Декалогу і одразу запитують, яку з його рис юдеї та інші не могли виконати уповні, задовільним чином. Справді, все виглядає дуже просто, і так здавалося юдеям, доки ми не усвідомимо, що чудовий Закон Бога, представлений Десятьма Заповідями, містить глибоке значення, не видиме зовні.

Довжина, ширина, висота і глибина значення цього Закону, мабуть, не була явною для нікого, аж врешті Ісус “звеличив й прославив” (Хом.) його. Він каже, що ненависть до брата є злочином в зародку, що перелюбне бажання в серці є порушенням сьомої заповіді. Це кидає нове світло на цілу річ і пояснює нам, чому після гріхопадіння Адама ніхто з юдеїв або поган ніколи не зміг виконати цей закон за винятком Ісуса.

Великий Учитель також пояснює, що перша таблиця Закону, яка стосувалася обов’язків людини перед своїм Творцем, означає щось більше, ніж просте уникання поклонитися ідолам і марне базікання. Вона означає, що треба визнавати справжнього Бога і що Він повинен зайняти перше місце в людському серці. Вона означає, що треба любити Господа Бога свого “всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом”. Будь-який поділ серця, сил, розуму, душі порушує цю заповідь.

ПЕРВІСНИЙ БОЖИЙ ЗАКОН ЛЮДИНІ

Вперше Божий Закон був даний людині зовсім не на горі Сінай. І справді, викладення Закону на горі Сінай було не для всього людства, а тільки для юдейського народу. Це було викладення умов, на яких вони можуть стати Царським Священством, щоб благословити всі народи.

Первісний Закон Бога був даний людині в Едені, після її створення. Божий Закон був написаний на серці Адама в тому значенні, що Адам був створений на Божественний образ із прикметами розуму та серця, які повністю погоджувалися з його Творцем. Він любив

праведність і, очевидно, мав би ненависть до беззаконня, якби було що ненавидіти. Та в той час ще не було жодного.

Ми вражені зміною, яка настала, в умовах якої діти Адама не мають образу Бога і не люблять праведності, а, навпаки, люблять гріх. Пророк каже: “Збилися з дороги нечестиві вже від материнського лона” (Хом.). Він розповідає нам, коли прийшла ця зміна: “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя” (Пс. 51: 7).

Після гріхопадіння людини процес деградації проходив так швидко, що перворідний Адама, Каїн, став убивцею. Напевне, розпач матері Єви від зазваної втрати в Едені, від боротьби з терням та будяччям землі під прокляттям озлобила її розум, викликала гнів і роздратування, які позначилися на дитині. Відтоді і дотепер цей шлях загально веде вниз, хоча при цьому трапляються шляхетні від народження діти, менш заплямовані гріхом, менш деградовані. А ще Святе Письмо інформує нас, що “нема праведного ані одного”.

НАДІЯ МАЙБУТНЬОГО

Те, що людство пережило протягом шести тисяч років, не дає підстав сподіватися, щоб хтось міг привернути до себе увагу Бога виходячи з умов людської досконалості, здібності та готовності виконувати Божественний Закон. Тільки Ісус виконав Закон, тільки Він один, оскільки Його життя походило не від Адама, а безпосередньо від Отця. Він став людиною через зміну природи. Зачатий чудовим чином, Він був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”.

Бог не збирається дарувати вічне життя нікому за винятком досконалих, які виконуватимуть Його Закон досконало та з радістю. Яка, в такому випадку, надія для нашого роду? Світ у загальному має одну надію, тоді як для Церкви Христа, заснованої в П’ятидесятницю, є інша, відмінна надія. Надія світу полягає в тому, що Бог у Своєму часі встановить Месіанське Царство. Воно буде праведним Царством, бо його правителі та судді будуть Царським Священством.

Це Месіанське Царство почне усувати князя цього світу і в’язати його на тисячу років. Беззаконням землі швидко прийде край, і почнеться правління “залізною палицею”. Все, що чинитиме опір праведності, буде потрошене на шматки. Замість темряви, неучтва, забобонів,

сумнівів та страху настане світло знання про Божу славу. У скорому часі воно наповнить цілу землю. Під його впливом все грішне відступить, отримавши покарання, а все праведне здобуде підтримку нагородами у вигляді благословення. На землі відбуватимуться Господні суди, і мешканці землі будуть навчатися праведності (Іс. 26: 9).

Як наслідок, незабаром кожне коліно схилиться перед Богом і кожний язик промовлятиме Йому на славу. При цьому всі свідомі бунтівники, прихильники гріха, будуть знищені Другою Смертю – “приймуть вічну погибель”. Під цим управлінням світ повернеться до стану людської досконалості, від якої відпав Адам. Привілей повернутися до образу Бога і Його Закону, переписаного на серці, забезпечений всім жертвою на Голгофі: “Ісус... за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх” (Євр. 2: 9).

Усі вони, ставши знову досконалими, як був Адам на початку, і, на додаток, отримавши досвід добра і зла, здобутий протягом семи тисяч років, після Божого схвалення, матимуть вічне життя і не будуть навіть у найменшій небезпеці коли-небудь знову помилково обрати гріх як шлях до щастя.

ЦЕРКВА І ЗАКОН

Церква Христа вибирається з людей, які народилися в гріху. Ці члени не є під Законом зі

Сінаю в тому значенні, щоб від них вимагалось дотримуватися його досконалим чином для здобуття вічного життя: “Ви бо не під Законом, а під благодаттю” (Рим. 5: 14). Тим не менше, Церква дуже цінить Закон, бо, дивлячись на його дух, бачить, якою вона повинна бути в разі досконалості, бачить, заради чого варто прикладати найбільші зусилля, бачить, як багато їй не вистачає до досконалості у плоті, і бачить ще, як благодать Господа Ісуса Христа закриває її тілесні недоліки. Все це настільки вірно, що апостол каже, що праведність (істинна суть, тобто дух) Закону виконалася в нас, які ходимо не за плоттю, а за духом (Рим. 4: 8).

Іншими словами, ті, які посвятили своє життя, щоб йти за Ісусом, пожертвувавши всіма земними правами заради виконання Божої волі, роблять більше, ніж Закон міг вимагати. Закон не вимагав, щоб людина віддавала своє життя за іншу людину, а вимагав, щоб вона любила свого ближнього як самого себе. Тому Христос і Церква, йдучи вузьким шляхом жертви, виконують вимоги духа Закону, навіть якщо в плоті Церкви через успадковані слабості немає нічого досконалиго. Її члени пожертвували земну природу, і Отець вважає їх Новими Створіннями. Тому вони є суджені не за плоттю, а за духом – за намірами їхнього серця.

R5286 (1913 p.)

“А ХТО ТО МІЙ БЛИЖНІЙ?”

Вихід 20: 12-21

*“Люби... свого ближнього, як самого себе”
(Луки 10: 27).*

Десять Заповідей, переданих Мойсею, були написані на двох кам'яних таблицях. Одна містила чотири заповіді, які стосувалися Бога, на інших знаходилися решта шість, які стосувалися людства. Суть останніх шести, які є нинішньою лекцією, була виражена в Ісусових словах: “Люби... свого ближнього, як самого себе”. Перелік “не чини” можна було би продовжувати до безконечності, щоб врахувати тисячі справ щоденного життя, натомість “чини” охоплює стан справ у цілому. Хто любить свого ближнього, той свідомо не кривдитиме його ділом, словом чи думкою. Отже, любов виражає повну міру вимог Закону (Рим. 13: 10). Любов

означає свободу робити більше, ніж вимагає Закон, але не менше.

Хоча Господь довірив виконувати вимоги Закону тільки християнам і тільки їм: через виправдання їхніх слабкостей завдяки їх спорідненості з Христом, тим не менше, юдеї і багато інших отримали часткове благословення від того, наскільки вони намагалися виконувати Божественний Закон. Тілесна людина, не зачата духовно, а отже, не Божа дитина, все ще відчужена, отримує благословення від розвитку характеру настільки, наскільки визнає принципи праведності і прагне їм підпорядкуватися. Тому в усі часи і перед всіма людьми було мудро і властиво високо підносити Божественні критерії.

ШАНУЙ СВОГО БАТЬКА ТА МАТІР СВОЮ

Незалежно якими старими, неосвіченими, простакуватими чи злими можуть бути батьки, вони заслуговують на увагу з боку дітей. Звичайно, якась міра або ступінь поваги повинна залежати від характеру батьків. При всій неслухняності батькам, поширеній на кожному кроці, віримо, як це не важко визнати, що причиною неслухняності дитини є самі батьки або опікуни.

Дитина може бути недорозвиненою. Незадоволення та бунт в розумі матері в період вагітності можуть вплинути на дитину ще перед народженням, і тоді жодне виховання не зможе повністю повернути втрачене. У такому випадку для батьків було би добре проявити наполегливість та довготерпіння до такої нещасливої, неслухняної вдачі своєї дитини.

А може батьки тільки частково винні; може їхній служитель проповідував не Божі закони, їх вплив на людину, говорив не про покарання за їх порушення, а, замість того, удавався в пишномовні розумування та розповідав жарти, в яких не було ні харчу для духовної природи, ні допомоги для розуміння та подолання слабостей людської природи. Можливо, це була не зовсім вина матері. Можливо, батько забував, що він також мав обов'язок перед своїм нащадком, щоб підтримати дружину в критичну хвилю, нахилиючи її до лагідних, добрих, шляхетних думок і т. д.

У всякому випадку, сумлінні батьки мають прекрасне завдання виховувати розбещену дитину, даючи їй харч та остереження від Господа. Тих, хто вірно прикладає зусилля в цьому напрямку, навряд чи можна недооцінювати або не давати їм підбадьорення, і ми щораз більше повинні відноситись з повагою до батьків кожного шляхетного чоловіка чи жінки, з якими знайомі. Якщо чужі повинні цінувати батьків, то тим більше повинна рідна дитина.

ЕФЕКТ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Один відомий і впливовий сучасний письменник вважає, що недільні школи, приносячи добро в одному напрямку, могли наробити шкоди в іншому: через послаблення поваги дітей до своїх батьків і звільнення батьків від усвідомлення своєї відповідальності перед дітьми. Батьки в Божественному влаштуванні є священиками Бога, особливо в стосунку до своїх дітей. Наскільки хтось уникає цієї відповідальності чи ігнорує

честь такого становища, настільки його вплив на дитину губиться, і одна година на тиждень в класі недільної школи не може компенсувати постійний батьківський догляд.

Статистика показує, що хлопці віком від шістнадцяти до двадцяти років становлять третину всіх небезпечних злочинців, і ця пропорція збільшується. Тому всі доброзичливі люди повинні бути готовими до того, щоб правильно виховувати підростаюче покоління. Усі повинні особливо сприяти цій Божественній заповіді, роблячи наголос і наполягаючи на батьківському авторитеті та підкоренні йому. Юдеям на основі цієї заповіді була обіцяна нагорода довгого життя та достатку.

“НЕ ВБИВАЙ”

Ніщо в цій заповіді не забороняє вбивати тварин, якщо це потрібно в інтересах сім'ї, чи навіть позбутися кошенят або зберегти їм життя. Також ніщо не забороняє страчувати злочинців, бо тоді це було би в конфлікті з Божественним Законом, викладеним в іншому місці і практикованим під проводом Мойсея та під Божественним керівництвом.

Ця заповідь, однак, вчить, що життя треба цінувати, а не наражати на небезпеку. Дух цієї заповіді, як говорив Ісус, містить думку, що ми не повинні мати лютого духа убивства, який стримували б тільки побоювання перед наслідками. Отже, можна побачити, що дух цієї заповіді повинен спочивати на тих, хто використовує найману працю чи пильнує своїх ближніх, вживаючи всі розумні заходи, щоб вберегти їх від будь-яких нещасних випадків. Дозвіл, щоб самолюбні інтереси або любов до грошей підтримували небезпечні умови, свідчив би про відсутність властивого духа слухняності цій заповіді і вважався б антихристиянським.

“НЕ ЧИНИ ПЕРЕЛЮБУ”

Одним із наслідків гріхопадіння є розбещеність статевого потягу. Результат – непристойність, розпуста, відсутність самоконтролю. Усі ці тенденції ведуть геть від Бога, від праведності та від справжнього щастя. Сім'я, як одне ціле в складі чоловіка та дружини, встановлене на початку Всемогутнім в Едені, здається, є наріжним каменем праведності в сімейному житті та в державі. Чистота, а не спотворення – ось Божественна вимога.

“НЕ КРАДИ”

Красти – це забирати чийсь власність. Коли б винаходи в галузі електрики та пари не йшли в ногу зі зростанням знань, світ сьогодні був би раєм для крадіїв. І хоча морський розбій, піратство, грабунки, крадіжки отримують осуд з боку всіх інтелігентних людей, багато хто має шанс вдатися до більш вишуканих форм злочинства: через спекуляції з цінними паперами, через заснування фейкових компаній, які малюють райдужні перспективи, як про це свідчать їхні назви, але насправді організовані для того, щоб визискувати менш інформованих та простодушних. Це і є крадіж.

Подавати фальшиві звіти податковим інспекторам є злочинством. Намагання переправити товар через кордон без сплати мита є злочинством. Відмова надати відповідні послуги за отриману платню є злочинством. Та про найгіршу форму злочинства, яка приносить більше шкоди, ніж всі інші разом узяті, дають уявлення слова Шекспіра:

“Хто гаманець мій украде, той украде сміття,
Хто ж ім’я моє добре забере,

Насправді зробить злидарем мене,
Не збагатившись тим, чого позбувся я”.

Про біблійну вказівку “нікого не лихословити” (Гиж.), здається, знають зовсім мало. Як наслідок, багато хто ганебно оскверняє свій характер, руйнує щастя інших і поглиблює негаразди й без того стогнучого створіння.

“НЕ СВИДКУЙ НЕПРАВДИВО”

Дух цього розпорядження можна порушити тисячею способів, і його порушують щодня, не тільки неправдиво рекламуючи те, що ми продаємо або хочемо купити, але й тисячею способів лихословлячи ближнього.

“НЕ ЖАДАЙ”

Жадібність приходить перед злочинством, перед убивством, перед лихослів’ям. Жадібність є хворобою серця, яка має багато спільного з кожним іншим злочином, бо всі гріхи мають в основі самолюбство, а самолюбство є жадібністю. Вона правильно знаходиться в кінці списку. І той, хто хоче дотримуватися духа Божого Закону, повинен берегти своє серце від жадібності.

R5287 (1913 p.)

ДУХОВНІ ОБІТНИЦІ ТІЛЕСНОМУ ІЗРАЇЛЮ

У Святому Письмі слово “духовні” загалом використовується особливим чином до тих, хто зачатий Святим Духом, – до нашого Господа і всіх, хто Його приймає і посвячується виконувати Божу волю. Усі обітниця та всі речі, які їх стосуються, класифіковані і названі духовними обітницями та духовними речами. “А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14). Отож коли би Бог дав щось духовне ізраїльтянам перед Духовною Епохою, вони би цього не оцінили, оскільки це можна було зробити тільки через духовне зачаття.

Однак тілесному Ізраїлю були дані духовні речі, які вони не змогли прийняти. Апостол каже: “Бо ми знаємо, що Закон духовний, а я тілесний, проданий під гріх” (Рим. 7: 14). Закон, даний на Сінаї, походив від духовної Істоти найвищого рангу – самого Бога. Він не просто стосувався тілесних інстинктів і контролював тіло, а стосувався серця, розуму, волі. Ніхто з юдеїв не міг виконати Закон, бо вони

були продані під гріх. Закон був духовний у тому значенні, що його могла виконати тільки духовно зачата особа або особа на образ Бога.

ДУХОВНІ УРОКИ В ЗАКОНІ

Деякі уроки Закону також були духовного характеру, наприклад: скеля в пустелі, яка після завданого удару щедро дала воду, а також манна. Кожна з цих речей була духовною лекцією. Та Ізраїль не знав нічого про Духовну Скелю чи про Духовну Воду Життя. Тож у Законі, даному їм, вони могли бачити тільки зовнішнє, личину. Глянути глибше було неможливо аж до часу зачаття Духом. Можемо сказати, що Ізраїлю були дані численні духовні речі, однак побачити їх були в змозі, до того ж у відповідному часі, тільки справжні ізраїльтяни, в згоді з Богом.

Духовні речі були в Законі весь час, але вони були неявні, нерозголошені, невидимі для юдея з причини стану його розуму, і першим ізраїльтянином, якому було дозволено побачити духовні речі, був сам Ісус, зачатий Духом і здібний оцінити їх. Натомість юдейський

народ, не досягнувши потрібного критерію, не міг цього зробити. Деякі особи, які прагнули йти слідами Ісуса, отримали через Нього прикриття, були також зачаті Святим Духом і могли оцінити духовні речі. Ось чому апостол каже, що “виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом”. Ми можемо виконати Закон не у нашій плоті, а лише в нашому серці, у нашому розумі. “Тому то я сам служу розумом Законові Божому” (Рим. 8: 4; 7: 25).

ОСНОВА ДУХОВНОГО БАЧЕННЯ

Коли Бог укладав Угоду з Авраамом, кажучи: “І благословляться в тобі всі племена землі!” – Він звістив, що насіння Авраама має бути як небесні зорі і як морський пісок. Це була духовна Обітниця, яку, зрозуміло, юдеї в той час не могли оцінити, як дає зрозуміти апостол Петро. Лише збагнувши, що вони як народ розп’яли Божого Сина, деякі з них питали: “Що ж ми маємо робити?” Св. Петро відповів: “Покайтеся,.. бо для вас ця обітниця, і для

ваших дітей” (Дії 2: 38, 39). Це була духовна Обітниця, яка належала їм, але на умові, що вони зроблять відповідні кроки.

Тільки деякі юдеї були в правильному стані, щоб задовольнити цю умову. “До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його. А всім, що Його прийняли, їм владу [привілей, право] дало дітьми Божими стати” (Ів. 1: 11, 12). Вони, прийшовши до злуки як духовні ізраїльтяни, змогли через зачаття Святим Духом оцінити духовні речі, дані таким ізраїльтянам. Усі ці правди, які ми маємо, взяті з того, що Бог дав тілесним ізраїльтянам. І ми можемо розуміти їх, тоді як тілесний ізраїльтянин не може. Апостол каже: “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи” (Рим. 11: 7). Отже, вони шукали духовне, незалежно від того, чи вони це розуміли, чи ні. Та, за винятком небагатьох, вони не досягли духовного, бо були в неправильному стані серця. Натомість духовне повинно було бути, інакше вони б його не шукали.

R5295 (1913 p.)

“ДО ДУХІВ ПРАВЕДНИКІВ, ЩО ДОСЯГНУЛИ ДОСКОНАЛОСТІ”

“Але ви приступили до гори Сіонської і до міста Бога Живого, до небесного Єрусалиму і до десятків тисяч ангелів, до урочистого собору і Церкви первістків, написаних на небесах, і до Судді усіх – до Бога, і до духів праведників, що досягнули досконалості”
(Євреїв 12: 22, 23, Гиж.).

Апостол звертається до Церкви, сягаючи кінця, тобто завершення, цього віку. Контекст показує, що в кінці віку все, що може хитатися, похитнеться, за винятком непохитного. Такою непохитною річчю є Царство, яке буде проголошене в той час. Апостол порівнює його запровадження з запровадженням Угоди Закону на горі Сінай, коли весь народ чув громи, сурмовий звук і бачив блискавки та димуючу гору; коли Мойсей “приступив до темної хмари, де був Бог”, і зійшов на гору. Все це було образним – печатання Угоди Закону образним посередником, Мойсеєм (2 М. 20: 18-22).

Позаобраз – це те, до чого ми наближаємося, чого Церква досягне в кінці цього віку. Тоді у світі буде неспокій, заколот – громи, блискавки.

Як в образі, так і в позаобразі люди будуть збентежені, повні ляку та тривоги. У кінці часу горя буде запроваджена Нова Угода. Її посередником буде Ісус Месія – прославлений Голова, і Церква – Його Тіло.

Апостол каже, що ми приступаємо до Урочистого Собору Церкви Первістків. У нього входить Христос, Голова, і всі вірні цього віку, що були колись і є тепер. Він міститиме Малу Черідку і Велику Громаду, бо разом вони становлять Церкву Первістків, чії імена написані на небесах. Відповідно, ця демонстрація відбудеться після зібрання Малої Черідки. З кожним днем ми наближаємось до того часу, входимо в нього почасти навіть зараз.

Апостол також каже, що ми приступаємо до того місця, де “духи праведників” будуть вчинені досконаліми. Було би нерозумним припускати, що спочатку він згадає Церкву Первістків, яка містить усіх, а тоді якусь її частину. Звідси робимо висновок, що цей вираз стосується іншого класу. Наш розум природно хоче про це дізнатися, звертаючи увагу на Стародавніх Гідних – на клас, який тільки чекає прославлення

Церкви. Отже, вони є наступними за порядком. Тому св. Павло, розповівши про згромадження Церкви Первістків, говорить про інший клас – про “духів праведників, що досягнули досконалості”. Існує ще інша причина, чому це не може бути Церква, лиш Стародавні Гідні, чому ані Церква, ані Велика Громада не будуть “праведниками, що досягнули досконалості”. Церква стає духовним класом на тій умові, що відмовляється від людської природи.

А як застосувати цей вираз до Стародавніх Гідних? Ми зробимо це шляхом перестановки кількох слів, а саме: “Ми приступаємо до досконалих людей, чиї духи є праведними”. Стародавні Гідні були праведними, хоча мали плотські недоліки. Апостол згадав про цей клас, кажучи, що вони будуть мати краще воскресіння, хоча не таке добре, яке отримає Церква. Стародавні Гідні здобудуть краще воскресіння в тому значенні, що матимуть удосконалену плоть, коли вийдуть з гробу. Оскільки вони були праведними в душі, то на початку реституційного часу стануть досконалими людьми.

Символ гори часто застосовується у Святому Письмі до царства. Гора Сіон представляє Боже Царство. Ця гора Сіон-Царство повинна охопити цілу землю. Царство незабаром буде встановлене. Власне, його встановлення і обговорює апостол. В образі Царство також назване Містом. Строго кажучи, гора представляє народ, а місто представляє владу цього народу. Згаданий словесний образ дуже поширений сьогодні. Коли ми читаємо, що Берлін робить

те і те, ми знаємо, що мова йде про німецький уряд; коли ми читаємо, що Санкт-Петербург робить те і те, мається на увазі російський уряд. Схоже Вашингтон представляє уряд Сполучених Штатів, а Лондон – британський уряд.

Наш вірш відноситься до святого Божого Царства. Тоді, щоб не загубити його ідентичності, а викласти думку, що Місто представляє ціле Царство, апостол говорить про Місто Бога як про Небесний Єрусалим. Тим самим він схиляє наш розум до думки, що так як буквальный Єрусалим був столицею образного Божого Царства, так і Новий Єрусалим – вищий Уряд – має бути Божим Царством, що управлятиме всією землею. Ці різні описи використовуються для того, щоб показати нам позаобраз царства земного Сіона, Єрусалима. Далі йдуть інші вислови, і один із них стосується праведних у душі, які досягли досконалості. Вони вже стали праведними в душі, а тепер стануть досконалими, отримавши обіцяне Господом краще воскресіння.

При цьому ми маємо ще вираз “до десятків тисяч Ангелів”. Ними, вважаємо ми, будуть духовні ангели Бога, які виконали так багато служби для Бога. Думаємо, що мова йде, власне, про ангелів, про яких наш Господь згадував, кажучи, що Він визнає нас перед Своїм Отцем та святими ангелами, які прислужували святым упродовж цього віку. Цілком властиво, що вони повинні зустріти нас і бачити, як ми будемо представлені Отцеві.

R5294 (1913 p.)

НОВА УГОДА

“Ось дні наступають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт” (Єремії 31: 31).

Новий Заповіт є біблійною назвою нової угоди між Богом та людиною, на основі якої Бог має намір повернути людство до єдності зі Собою. Єдність з Богом була спорідненістю на основі угоди, якої Адам дотримувався на початку, та яка припинилася внаслідок його неслухняності і на горі Сінай була образно відновлена з Ізраїлем, хоча Ізраїль не міг здобути від неї благословення життя.

Посередництво Угоди Закону здійснювалося через Мойсея (2 М. 19: 3-9; 24: 3-8). Бог вирішив, що Ізраїль матиме вічне життя, якщо буде

виконувати Його Закон. Запровадження Угоди Закону відбулося через посередника, Мойсея, через складення ним жертв. В образному урядженні старої Угоди Закону ці жертви Дня Примирення повторялися постійно, з року в рік.

Якщо посередництво старої Угоди Закону привело Ізраїль до образної спорідненості з Богом, то посередництво нової Угоди Закону приведе все людство до дійсної спорідненості на основі Угоди, до становища Божественної милості на умові, що люди будуть виконувати Божественний Закон. Бог запровадить цю Нову Угоду Закону через Посередника Нової Угоди, в якому зосереджений весь задум і через якого він буде виконаний. Протягом періоду в тисячу років цей Посередник виконуватиме працю для

людства. Як Священик, Він підніматиме людство, а як Цар, управлятиме ним у праведності. Потрібна буде повна тисяча років, щоб вивести людей зі стану деградації і відновити до образу та подоби Бога, які Адам втратив в Едені.

Основою посередництва з боку кращого Посередника будуть кращі жертви Євангельського віку. У позаобразному влаштуванні ці жертви ніколи не повторяться. На основі кращих жертв позаобразний Посередник матиме право, так би мовити, започаткувати людей з чистою репутацією. Власне, так і написано: “Їхніх неправд, і їхніх гріхів не згадаю Я більш” (Євр. 8: 12). Ще написано: “Викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті” (Єз. 36: 26).

Ось так гріх та осуд Адама, які людство успадкувало, більше ніхто не згадуватиме. Натомість праця, спрямована на те, щоб викинути камінне серце, буде поступовою. Виховні процеси в царстві поступово звільнять людство від впертості серця і зроблять його м’якосердим та співчутливим. Кожен, хто прийме цей новий лад, більше не відповідатиме за Адамів гріх. Читаємо в Єзекіїля 18: 2-4: “Батьки їли неспіле, а оскома в синів на зубах”. При новому ладі той, хто помре, помре за власний гріх.

Оскільки людство перебуває в стані недосконалості, всі далі підлягатимуть гріху. Єдиним кроком, завдяки якому вони зможуть досягти вічного життя, буде прийняття їх у сім’ю Посередника – Христа. Він оживить їхні смертні тіла. Над ними не тяжітиме жоден Божественний осуд з минулого. Божественні благословення отримують тільки ті, які прийдуть до згаданої спорідненості. Під Новою Угодою особливі милості від Господа дістануться тільки слухняним. Той, хто відкине можливість піднятися, буде знищений з-посеред народу (Дії 3: 23).

ПЕЧАТАННЯ НОВОЇ УГОДИ

Бог не може укласти угоди з людьми, які потрапили під Його власний вирок смерті. Тому в умовах образного влаштування Угоди Закону смерть тельців та козлів була прийнята як жертва Богу. Це не означало, що кров тельців та козлів була достатньою, щоб забрати гріх, але це було образним представленням справжніх жертв під справжньою Угодою.

Якби Нова Угода була запечатана зараз, тоді вся кров Угоди мала би бути приготована

попередньо. Коли б вона була пролита вже, ми б не мали жодного шансу брати участь у смерті Христа. Зрозуміло, що Нова Угода ще не запечатана. Позаобразний Телець вже був забитий, і Його кров внесена в Святеє Святих. Позаобразний козел є в процесі забиття. Коли його жертва завершиться, вся кров буде в руках великого Первосвященика. Тоді відбудеться застосування цієї крові в якості відшкодування за гріх Адама. У кінці Євангельського віку великий Посередник буде готовий до праці, яка Йому доручена.

Першою працею Нової Епохи буде позаобразне застосування крові в позаобразному Святому Святих, на Ублагальні, щоб досягти примирення за гріхи всіх людей. Доки це не відбудеться, Нова Угода не може бути запроваджена. Наш Первосвященик отримав повноваження запровадити Нову Угоду. Застосування крові буде запечатанням – вчиненням її дійсною.

Нова Угода була обіцяна впродовж століть, але ще не ввійшла в дію. Як тільки Кров Примирення буде застосована за гріхи всіх людей, Нова Угода буде запроваджена. Бачимо, отже, що кров має бути застосована для скасування гріхів всього світу як відшкодування за гріх Адама, яке охоплює також його рід.

На початку Нової Епохи світ почне, так би мовити, нове життя – не індивідуально, не особисто, а колективно, через Посередника. Має бути застосована заслуга Посередника. Посередник надає відшкодування за гріхи світу, і всі благословення, які з цього випливають, прийдуть через Посередника. Упродовж Тисячолітнього віку кожен, хто захоче мати життя, повинен здобути його через Життєдавця, Який дасть його на умовах Нової Угоди (1 Ів. 5: 12). Частку в цьому благословенні можна здобути не інакше, як через прийняття умов Нової Угоди і намагання жити згідно з ними. Хто це робитиме, той отримає допомогу і достатньо благодаті через Посередника.

Хоча кроплення кров’ю Ублагальні за весь народ відбувається перед початком реституції, тобто перед тим як право до життя може бути дане комусь зі Стародавніх Гідних, однак ті, які мають здобути Боже благословення, Його надихаючий вплив, повинні стати ізраїльтянами, повинні повірити в Бога, повірити в Посередника, Божого Представника. Цей Закон стосуватиметься всього світу. Якщо люди мають здобути вічне життя, вони повинні прийняти Христа і приєднатися

до земного класу Царства. Христове Царство повинно управляти землею, доки всі злочинці не будуть знищені (1 Кор. 15: 24-26).

КОРИСТЬ НОВОЇ УГОДИ ДЛЯ ВСЬОГО СВІТУ

Усе людство отримає певну користь від Нової Угоди незалежно від прийняття Христа. Користь полягатиме в тому, що люди прокинуться з гробу. Святе Письмо розповідає, що оскільки через одну людину осуд перейшов на всіх, то і через одну людину виправдання до життя має перейти на всіх (Рим. 5: 12, 18). Тому можемо сказати, що користь від Нової Угоди матиме кожний. Коли би Бог передбачив, що ніхто не прийме цей задум, цей факт, напевно, став би на перешкоді Його Плану.

Коли Справедливість скасує всі звинувачення проти людства, воно буде передане Посереднику. Коли б людину не віддати Посереднику, а тримати під Божественною Справедливістю, вона була би негайно засуджена через свою неспроможність робити те, що правильне. Тому Отець не буде визнавати грішників. Вони будуть залишені Посереднику. Усі слухняні отримають благословення Царства, а всі, які не виявляться слухняними в цих умовах, підуть на Другу Смерть.

ГРІХ НА СМЕРТЬ

У Євангельському віці єдиними, які можуть вчинити гріх на смерть, блюзнірство проти Святого Духа, є ті, які були просвічені Святим Духом. Св. Павло каже: “Не можна бо тих, що раз просвітилися були, і скуштували небесного дару, і стали причасниками Духа Святого, і скуштували доброго Божого Слова та сили майбутнього віку, та й відпали, знов відновляти покаєнням” (Євр. 6: 4-6). Їхній гріх вважатиметься добровільним, по-іншому названим “хулою на Духа” (Хом.).

Отже, тільки Церква є зараз на випробуванні. Ми, зачаті Святим Духом, є на випробуванні отримати життя або смерть. Хто помирає тепер Другою Смертю, не матиме жодної нагоди в майбутньому. Якщо зачаті Святим Духом будуть вірні, їм буде дано належати до класу Малої Черідки. Ті з класу духовно зачатих, які не зможуть здобути місце в Малій Черідці, остаточно, як переможці, отримають життя на нижчому рівні. Вони будуть Великою Громадою. Але якщо вони не зможуть здобути одне з цих

становищ, єдина річ, яка їм залишиться, – це Друга Смерть.

Що стосується світу, його День Суду ще не настав. Світ далі є під осудом через батька Адама і взагалі не має жодних прав. Деякі у світі є чудовими людьми, та навіть вони не мають жодної частки в спасінні теперішнього часу. Блаженна нагода для них буде в Тисячолітньому віці, коли всі їхні гріхи та беззаконня отримають прощення.

І так само, як наші гріхи скасовані тепер, так і весь світ абсолютно звільниться від осуду гріха, коли Христос, великий Посередник, прийме світ. Проте люди зазнають певного осуду, певних покарань, різок за вчинки теперішнього життя, однак не тому, що Справедливість матиме щось проти них, а тому, що слабості людської природи залишать рани на їхній плоті. Також якщо б вони грішили проти духа святості, Святого Духа, свідомо та добровільно, покаранням буде засудження на Другу Смерть.

Наш Господь Ісус сказав, що всякий гріх проститься, крім хули на Святого Духа. Фарисеї ж, до яких були звернені ці слова, не могли вчинити такого гріха, бо не мали повноти знання (Мт. 12: 31, 32).

АБСОЛЮТНЕ ПРОЩЕННЯ ГРІХА

Коли Бог визнає задоволення вимог Божественної Справедливості і очищає репутацію грішників, це не означає, що Він лиш передає справу Ісусу, Який тепер буде висувати її проти них. Наш Господь Ісус не звинувачуватиме людство в тому, що Отець пробачив. Навпаки, Господь як Представник Отця, радо запропонує людству вигоду від такого прощення, тримаючи людей на відстані від Отця, перебуваючи між ними як Посередник, щоб дати їм час для відновлення, розвитку характеру і т. п., забираючи в них кам'яні серця.

Господь каже через пророка: “Їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю”. Апостол Павло звертає увагу на цей вираз. Він показує, що під Угодою Закону цього не сталося, що гріхи залишалися і треба було з року в рік чинити примирення. Але прості жертви не могли забрати гріх, тому первісні гріхи позоставали (Євр. 10: 1-4). Однак Нова Угода в Христі цілком забере гріхи (Див. Єр. 31: 31-34; Єз. 36: 25-29).

МАЙБУТНІ НАГОРОДИ ТА ПОКАРАННЯ

Святе Письмо розповідає нам, що “вийде з Сіону Закон, і слово Господнє з Єрусалиму” (Іс. 2: 3). Стародавні Гідні будуть поставлені князями по всій землі (Пс. 45: 17). Це, звичайно, промовить перш за все і понад усе до юдея, який, зрозуміло, перший увійде під нові розпорядження. Ми не кажемо, що це зроблять всі юдеї, але віримо, що їх буде досить багато. З часом до них приєднаються інші. Є багато добрих людей, які ще не склали обіту посвячення Господу, і вони радше хотіли б допомагати іншим, аніж перешкоджати. У відповідному часі вони приєднаються до Царства, яке буде “бажанням всіх народів”.

Що стосується Стародавніх Гідних, то відсутність у них недосконалості впадатиме в око. Коли світ почне дізнаватися про них, люди скажуть: “Хіба це не Божий народ?” Людство зрозуміє, що Бог нагородив Стародавніх Гідних, даючи їм краще воскресіння, і дізнається, що краще воскресіння дано їм за вірність у минулому.

СПОРІДНЕНІСТЬ З БОГОМ ПІД УГОДОЮ МАТИМЕ УМОВИ

Христос, поклавши ціну за гріхи всього світу, остаточно передасть цю ціну Справедливості. Як тільки ця ціна буде прийнята Справедливістю, гріхи всього світу отримають прощення і все буде передане великому Посередникові. Після запровадження Нової Угоди людям доведеться прикладати зусилля, щоб відповідати вимогам цієї Угоди. При цьому, якщо вони ненавмисне порушать Божий Закон, то під посередницьким царюванням не будуть одразу відповідальні перед цим Законом, адже між ними і Законом стоятиме Посередник.

Посередник не буде звинувачувати нікого в провинах цього теперішнього життя. Це не означає, що людство матиме тіла, які не будуть створювати їм жодних проблем. Під розпорядженнями Нової Угоди кращий Посередник запропонує їм вибратися з труднощів, які дісталися їм з причини їхнього деградованого стану. Він допоможе людям зрозуміти вимоги Нової Угоди.

Задоволення вимог Справедливості потрібне ще перед тим, як хтось може зазнати реституції. Навіть Стародавні Гідні не можуть мати благословення без задоволення Справедливості. Після того як Посередник задовольнить Божественну Справедливість і матиме привілей запровадити Нову Угоду, Стародавні Гідні будуть першими,

хто здобуде під нею благословення. У своєму воскресінні вони матимуть повну реституцію до людської досконалості, тому що у своєму житті вони засвідчили, що догодили Богу (Євр. 11: 5).

Зрозуміло, Стародавні Гідні не можуть увійти під улаштування Нової Угоди, доки не прокинуться зі сну смерті. Тому, як стверджено попередньо, вимоги Справедливості повинні бути виконані, перш ніж вони прокинуться. Як тільки Бог укладе з ними Нову Угоду, ці Стародавні Гідні сформуєть ядро земної частини Царства. До них приєднається земне насіння Авраама з усіх різних племен, тобто народів, світу.

Спорідненість з Богом під Угодою означає досконалість. Люди приходитимуть до цієї досконалості протягом тисячі років Христового Царства. Однак вони досягнуть її лише в кінці тисячі років, коли Посередник передасть їх Богу. У кінці того часу вони матимуть привілей увійти в ці стосунки Угоди з Єговою. Тоді вони повинні особисто вистояти або впасти. Як читаємо, у кінці тисячі років сатана буде звільнений на коротку пору, і всі, хто любить неправедність, будуть обманені ним. Решта людства, перейшовши успішно своє випробування, буде прийнята до вічного життя. Тоді люди будуть у стосунках Угоди з Богом – без Посередника – так само, як Адам був у стосунках угоди з Творцем, перш ніж гріх проник у світ.

ЦЕРКВА НЕ Є ПІД НОВОЮ УГОДОЮ

Церква не є під Новою Угодою, тому неправильно казати, що Церква має благословення від Нової Угоди. Але Церква отримує велике благословення і привілей, пов'язані з Новою Угодою. Коли б не було жодної Нової Угоди, не було би потреби в Посереднику і Кращих Жертвах, завдяки яким вона повинна бути встановлена.

Св. Павло стверджує, що Бог зробив нас здібними служителями Нової Угоди, цим самим показуючи, що ми маємо щось спільне з приготуванням до неї (2 Кор. 3: 6). Коли б не було Кращих Жертв, не було би жодної основи для Нової Угоди. Страждання, яких Церква зазнає в теперішньому часі, є блаженним привілеєм для нас, бо ми – служителі цієї Нової Угоди в тому значенні, що ми служимо їй, навчаючись для майбутньої служби, коли вона буде запроваджена.

Уявімо собі велику будівлю в процесі зведення. Про людей, які працюють на її будівництві, можна було би сказати, що вони мають велику користь від цієї будівлі, – не користь у майбутньому, коли

будівлю здадуть в експлуатацію, а користь під час її будівництва. Так і клас Церкви отримує певні благословення та привілеї, пов'язані з Новою Угодою. Згодом весь світ буде благословенний нею, але зовсім іншим чином.

Під час Євангельського віку Бог має до діла тільки з Церквою, а не зі світом. Однак існує певна схожість між благословеннями від Бога, які дістаються Церкві, і благословеннями, які згодом дістануться світу. Тоді Господь перепише Свій Закон на серцях людства, щоб він був такий, який початково був написаний на серці Адама. У кінці тисячі років кожен із людства буде образом Бога в плоті, за винятком тих, які виявляться недостойними і будуть знищені Другою Смертю.

Про Церкву сказано, що вона має нове серце вже зараз, новий погляд на речі. Однак у випадку Церкви мова йде не про взяття кам'яного серця, а про нову природу, про нове серце. Це, зрозуміло, якимось чином стосується плоті, тому що плоть певним чином стосується Нового Створіння. Закон Бога є визнаний у плоті під примусом з боку Нового Створіння.

ОБРАЗНЕ РОЗПОВСЮДЖЕННЯ БЛАГОСЛОВЕНЬ

Нова Угода є благословенням, яке Церква дасть людству. Відповідно, це Божа Угода. Бог обіцяв запровадити її і влаштував так, що вона має прийти до людства через Христа – Голову і Церкву – Його Тіло. Дати світу благословення цієї Нової Угоди можливо через Кращі Жертви.

Отже, якщо Церква має дати ці речі, вона спочатку повинна їх мати. Жодна людина не може дати щось, чого спочатку не здобула. Ця думка, що Нова Угода є заповітом, тобто дарунком, Христа світові, надзвичайно яскраво представлена у Святому Письмі. Вона є дарунком, яким Церква ділиться, бо “Коли разом із Ним ми померли, то

й житимемо разом із Ним! А коли терпимо, то будемо разом також царювати”, і все є наше, бо ми Його.

Ці речі виразно викладені в образах Старого Завіту. Св. Павло пояснює, що Ісак був спадкоємцем Авраама і образом Христа. Ісак не отримав спадщину через Нову Угоду, а через основну, первісну Угоду. Цією Угодою не була Угода Закону.

У Михея 4: 1-4 читаємо, що в останні дні “гора [Царство] дому Господнього буде встановлена як вершина гір [царств], і буде вивищена над пагорбами. Народи попливуть до неї. Сила народів піде й скаже: «Ходіть, зійдемо на Господню гору, до дому Бога Якова: Він своїх доріг навчить нас, і ми Його стежками будемо ходити»” (Хом.).

Наступні вірші розділу показують вплив, який це матиме. У той час благословення та добробут будуть надбанням кожного, хто прийде до згоди з Богом. Зараз є по-іншому: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” (2 Тим. 3: 12), “Будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене” (Мт. 5: 11). Ці речі свідчать, що Божі вірні в цьому віці матимуть більше труднощів, ніж невірні.

Багато людей у світі, навіть погані, мають великий достаток у теперішньому часі. (Люди думають, що ми перетворюємо своє життя на жалюгідне, дотримуючись такого шляху. Але це не так. Навпаки, ми маємо радість і добре проводимо час. У нас є багато усіляких переваг.) У майбутньому, як говорить нам Бог, буде по-іншому. Тоді, кожен, хто житиме грішним життям, буде страждати, а хто поводитиметься праведно – отримає благословення. Коли цей час настане, від Бога прийде благословення реституції, і єдиним шляхом здобуття цього благословення буде прихід до єдності з новим ладом у Царстві Месії.

R5292 (1913 p.)

ЗОЛОТЕ ТЕЛЯ

Вихід 32: 15-20; 32: 30-35

*“Дітоньки, бережіться від ідолів”
(1 Івана 5: 21).*

Одразу після укладення угоди з Богом ізраїльтян чекало суворе випробування віри та слухняності. Та у випробуванні їх спіткала повна невдача. Угода була зламана. Однак Бог, покаравши їх, поновив Угоду. Це було наступним проявом Божественної Милості.

Обставини цієї проби є частиною нашої лекції. Мойсей, слухняний Божественній вказівці, пішов після укладення Угоди на гору Сінай, взявши зі собою Ісуса Навина як слугу. Його не було сорок днів – доволі довгий час в тих умовах. Ізраїльтяни почувалися трохи як діти в руках Мойсея. Для них він був Божим представником у дуже особливому значенні.

Його тривала відсутність давала час для розвитку віри, терпеливості, довір'я.

Вони пам'ятали важкі випробування, через які перейшли. Позаду були єгиптяни та рабство. Але їх ворогами були амалікітяни, які вже нападали на них і могли вчинити так знову. Що вони робитимуть без Мойсея, руки якого, маючи підтримку, принесли їм Божу милість і достаток у битві?

І тут втрутилася світська мудрість. Аарон, первосвященик, брат Мойсея і його представник в провадженні народу, був стурбований тим, як вберегти народ від повної безнадії, страху і т. п. Складалося враження, що люди потребували і навіть вимагали якогось представника Бога, видимого для їхніх очей. Коли зник особливий представник Бога – Мойсей, вони, мабуть, не були в змозі цілковито довіряти Богу, якого не могли бачити.

Провідники народу порадилися і вирішити, що вони зроблять свого роду представлення Єгови – образ, на який люди будуть дивитися і вважати його знаряддям поклоніння. Не треба думати, що ізраїльтяни сприймали золоте теля як свого Бога Єгову. Ні, вони використовували його лише як символ, як представлення, подібно до язичників, що використовують ідолів як представників своїх богів, і аналогічно деяким християнам, які вважають, що треба використовувати розп'яття як представлення Христа – не для того, щоб поклонятися, а щоб допомагати вірі і привертати увагу.

Нинішня лекція, здається, виразно показує, що Богу дуже не сподобалося це символічне представлення Його Самого. Одна з Його заповідей, даних ізраїльтянам, твердила: “Не роби собі різьби і всякої подобі” Бога чи ще чогось, щоб кланятися перед нею і вшановувати її як символ Бога.

ВИГОТОВЛЕННЯ ЗОЛОТОГО ТЕЛЯТИ

Не треба думати, що теля було виготовлене зі самого лише металу. Малоімовірно, щоб усіх прикрас, зібраних усіма ізраїльтянами, вистачило, щоб виготовити з металу теля відповідного розміру. Існує припущення, що за звичаєм того часу теля зробили з глини або з дерева, а потім покрили (ламінували) тонким шаром розтопленого металу – золота з прикрас людей. Також навряд чи його вирізьблювали, тобто обробляли знаряддям. Зробивши ідола, люди тішились ним, як доказом перебування

Бога серед них, після чого віддалися на якийсь час веселошам: пісням, танцям, бенкетуванню.

Ось таким був стан речей в кінці сорока днів, які Мойсей провів на горі з Богом. Коли він зійшов з гори з таблицями Закону, то почув вигуки людей, а тоді побачив, як вони поклоняються золотому теляті і приносять йому жертви та палять кадило. Мойсея охопила лють. Він був посередником між Богом та Ізраїлем – представником обох сторін; він мав право розлютитися, адже Бог наділив його відповідальністю за цей народ; він також розумів, що за його відсутності вчинено великий злочин проти Божественної Угоди.

Мойсей розтрощив таблиці з каменю – таблиці Закону – на шматки, даючи зрозуміти, що Угоду зламано. Розлючений на людей він, як представник Бога зійшов униз до них. Наділений Божественними повноваженнями, він дозволив, щоб на них прийшла справедлива кара за похищення Бога і швидке сповзання в гріх.

При цьому Мойсей як представник народу далі був великим патріотом. Він звернувся до Бога з молитвою, благаючи, щоб кара за гріх була знята з них, щоб замість цього Бог витер його самого. Це було сказано як відповідь на пропозицію Бога, що тепер, коли Мойсей показав відданість, Бог виведе з нього народ, який успадкує обітницю, дані Ізраїлю. Такий патріотизм, який показав Мойсей, напевно, зустрічався не часто. Він свідчив про відданість праці представника і посередника Ізраїлю, а також відданість Богу, Якого він також представляв.

“БЕРЕЖІТЬСЯ ВІД ІДОЛІВ”

А тепер застосуємо цю лекцію до Духовного Ізраїлю. Після того як християнин залишив світ, рабство, гріх, перейшов гіркі випробування Мари, побачив прояви Божої милості, скуштував Хліба з неба, увійшов цілковито в стосунки Угоди з Богом, настає час, коли він повинен ходити вірою, а не видінням. Тепер Господь випробовує його. Якщо він зазнає невдачі, то для нього як образного ізраїльтянина це буде серйозною справою.

Ми не маємо на думці, що той чи інший християнин може зробити собі буквальний золотий образ. Ми тільки хочемо сказати, що творити образи і дозволяти їм відволікати нас від поклоніння Богу та захоплюватися чимось іншим є одним з найбільших випробувань, які приходять на духовних ізраїльтян. Золотим телям,

яке деякі особи ставлять для поклоніння, є бізнес. Вони віддаються йому цілковито, посвячуючи свій час та енергію. Вони трактують його як бога. Любов до грошей та речей, які можна здобути за гроші, веде до ідолопоклонства, а значить, до ламання угоди з Господом.

Інші боготворять протилежну статтю, віддаючи все, що мають, заради неї та товариства з нею. Апостол пояснює, що вони поклоняються твориву більше, ніж Творцю. Вони роблять велику помилку. Ісус, говорячи про це, каже, що той, хто любить батька або матір, або дітей, або себе самого чи якийсь інше створіння більше, ніж Його, не вартий Його.

Ще іншим ідолом, зауважте, є ідол сектантства. Св. Павло застерігав від цього ідола, говорячи: “А кажу я про те, що з вас кожен говорить: я ж Павлів, а я Аполлосів, а я Кифин” (1 Кор. 1: 12; 3: 4). Тоді він питає: Чи таке пошанування людини не є формою ідолопоклонства? І стверджує: “То чи ж ви не тілесні?” Той самий принцип ми можемо застосувати сьогодні до себе і захиститися від поклоніння сектантству. Якщо хтось каже: “Я Кальвіна”; інший: “Я Лютера”; ще інший: “Я Веслея” і т. д., то чи ж це не докази тілесності? Більше того, чи не є небезпечним поклонятися

людським інституціям, які носять ці людські назви, тим самим дозволяючи якійсь речі встати між душею християнина і його Богом? Віримо, що в цьому напрямку існує серйозна небезпека. Ми переконуємо духовних ізраїльтян перестати поклонятися ідолам-віровченням, щоб усі Божі діти полишили різного роду ідоли і віддавали честь та кланялися тільки Богу.

Тенденція формулювати та вшановувати віровчення, замість Біблії, виникла ще тоді, коли у 325 році н. е створено перше з них – нікейське. Кожне віровчення силкується зайняти місце Біблії, як це є з Талмудом в юдеїв. Ісус виступав проти цього, кажучи: “Обертаєте в ніщо Слово Боже переказом вашим” (Кул.).

Віровчення християнства – це наші християнські традиції щодо Правди. Божий намір полягав, очевидно, в тому, щоб Його народ не мав жодного віровчення крім Біблії як одного цілого. Його народ мав вірити всьому Божому Слову і досліджувати Писання щоденно, щоб збагнути Його вчення. Ось так Божий народ мав зростати в благодаті та знанні, що було би неможливим, якби постали ідоли-віровчення і відвертали увагу Господнього народу в різні напрямки

R5297 (1913 p.)

ПОКАРАННЯ ЗАЗДРОСТІ ТА РЕВНОЩІВ

З Мойсея 12: 1-16

“Любов... не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечемно”
(1 Коринтян 13: 4, 5).

Св. Павло включає заздрість і, відповідно, ревнощі до свого переліку вчинків плоті та диявола разом з гнівом, злобою, ненавистю та колотнечею. Це вчинки диявола, бо вони є прикметами сатани. Як подає Біблія, амбітність сатани підштовхнула його до заздрості Всемогутньому і, врешті, до намагання встановити на землі імперію (з підлеглою йому людиною), яка б конкурувала з небесними володіннями Єгови. Його амбітність та ревнощі привели до незгоди, протистояння, до неправильного висвітлення Божественного характеру, щоб ввести в оману наших перших батьків.

Згадані погані риси є вчинками плоті в тому значенні, що процес вмирання (коли наш рід, отруений сатаною, потрапив під Божественний вирок, який сатана підтримував) містив різного

роду погані вчинки, погані прагнення. Наш рід, слабнучи, вмираючи, втрачаючи рівновагу, ставав все більш податливим на ці ворожі впливи.

Св. Павло переконує весь Господній народ скинути з себе ці сатанинські ознаки і замість них прийняти Божественні ознаки, які мають Божественне схвалення, які діють у нас і роблять нас більш Богоподібними. Вони змальовані як покора, лагідність, мир, довготерпіння, братня доброзичливість, любов. У нас є запевнення, що ті, які стануть Божим святим народом на найвищому рівні небесної слави, розвинуть згадані риси повною мірою, роблячи їх панівними. Апостол наголошує, що таким буде дано щедрий вхід у “вічне Царство Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа” (2 Петр. 1: 11).

Це Царство не представлятиме всіх спасених з-посеред людства, а буде Божественним знаряддям, щоб принести спасіння всім народам землі. Тим не менше, сьогодні відчинена тільки ця

одна пропозиція спасіння, і тільки дотримуючись встановленого шляху і виховуючи ці різні риси, можна сьогодні стати придатним до вічного Царства і ввійти в нього. Тож всі члени Царства, як стверджує св. Павло, повинні бути копією дорогого Божого Сина, нашого Відкупителя, – не копією в плоті, а копією у своєму серці та намірах. Це означає бути такими досконалими у плоті, так відповідати Божественним вимогам, як це тільки можливо.

Справді, Біблія виразно навчає, що всі, хто коли-небудь здобуде вічне життя і Божественну милість (навіть на земному рівні як досконалі люди в земних тілах), повинні позбутися всього, що пов'язане з духом сатани та гріхом, повинні повернутися до первісного образу та подоби Бога, взірцем якого був Адам, перш ніж він згрішив у Саду.

РЕВНОЩІ ТА ЗАЗДРИСТЬ МІРІЯМ

Нинішня лекція розповідає про серйозну помилку, зроблену Аароном та Міріям, братом та сестрою Мойсея, які були старші від нього. Можемо без побоювань зробити висновок, що хоча вони обоє приєдналися до гріха, ініціатором була Міріям. Такий погляд повністю підтверджується наслідками цієї лекції, яка показує, що Боже покарання дісталось їй, а не Ааронові.

Початком всього був вияв почуття гордості за сім'ю. Мойсей взяв за дружину жінку ефіопку, кушитку. Не знаємо, чи це була його перша дружина, з якою він побрався в країні Мідіян і яка тільки тепер приєдналася до нього, коли ізраїльтяни мали вирушити в подорож до Ханаану. Дехто припускає, що перша дружина Мойсея померла і що Ціппора була його другою дружиною. Як би там не було, факт залишається фактом, що в той час вона прийшла до Мойсея в табір Ізраїлю і як дружина великого і впливового вождя стала першою пані народу.

Попередньо становище провідної пані, без сумніву, займала Міріям. Природно, що вона переживала втрату свого становища і впливу, який його супроводжував. Вона особливо гостро відчувала це тепер, коли розмірковувала, що її нова зовиця походить з чужого народу. Цей факт, мабуть, надавав ревнощам Міріям релігійного забарвлення, і вона, напевно, думала і приходила до переконання, що її вороже ставлення до зовиці не походить зі заздрощів, а має високе моральне підґрунтя, керуючись

пошаною до Бога, пошаною до Його народу, Ізраїлю, і до того, що чекало насіння Авраама в Землі Обітниці в майбутньому.

Треба пам'ятати, що саме Міріям, як мала служниця, стежила за дочкою фараона, коли та пішла купатися в Нілі в місці, де в скриньці з папірусу був знайдений Мойсей. Ця сама Міріям поспіхом привела до будинку свою матір, щоб та була мамкою для знайденої дитини, Мойсея. Ця сама Міріям, безсумнівно, разом з Аароном мала особливі привілеї, користуючись довір'ям Мойсея у всіх справах Ізраїлю під Господнім керівництвом. Цю саму Міріям Господь визнав пророчицею. Це вона, коли ізраїльтяни перейшли Червоне море і коли води повернулися назад, знищивши переслідувачів-египтян, взяла бубон і заспівала з ізраїльськими жінками пісню тріумфу.

З такого боку все це могло стати виправданням для заздрощів Міріям. Та насправді ми не можемо уявити собі заздрощів, присутність яких – добрих чи поганих – знаходило б виправдання. Жодна добра людина не може дати притулок заздрощам, ревнощам і т. д., не обманюючи себе думкою, що особливі обставини в її випадку цілковито виправдовують її поведінку.

З презирством сприйнявши поведінку свого брата як безглузду, Міріям почала переконувати себе, що Бог навряд чи вживатиме особливим чином у Своїй службі того, хто втратив своє привілейоване становище. Її отруений розум почав бачити докази, що Господь покинув Мойсея, бо інакше він не потрапив би в те, що, на її переконання, було великою помилкою. Вона поділилася своїми побоюваннями з братом Аароном, і обоє, напевно, почали серйозно думати і молитися з приводу падіння вождя Ізраїлю та необхідності, що лягла на них, виправити його помилки.

Аарон, певно, мав слабкий характер і використовувався тільки як речник Мойсея. Свою слабкість він проявив тоді, коли у відсутності Мойсея, який був на горі, поступився вмовлянням ізраїльтян і зробив їм золоте теля та сприяв ідолопоклонству, якого вони зажадали. Міріям, мабуть, теж погодилася, що це єдиний шлях, щоб вгамувати бунтівний дух народу.

Уривок наводить на думку, що Міріям почала поширювати свої бунтівні здогадки у таборі Ізраїлю, кажучи, що її брат Аарон дотримується таких самих переконань. Зрозуміло, треба було приготувати народ і допомогти Господу,

нагадуючи, що Мойсей не єдиний вождь народу, що Міріам та Аарон також пророки і так само, і такою ж мірою перебувають у стосунках із Господом як Мойсей. Таке підступне приготування людей повинно було зробити їх готовими на той час, коли Бог цілковито полишить Мойсея і промовлятиме тільки через Міріам, а Аарон буде її устами.

“І ПОЧУВ ЦЕ ГОСПОДЬ”

Досить часто Господній народ та інші забувають, що Господь не є недбалий до Своїх справ, до Своїх інтересів, а чинить все за радою Своєї волі. Ми як дослідники Біблії повинні щораз більше вчитися оцінювати цей великий факт і пам'ятати, що успіх у Господній праці не може прийти силою або людською владою чи хитрістю, а тільки Господнім Духом, Господньою Силою, Господньою Волею і завдяки їм.

Господь поклав край змові в самому її зародку, покликавши Мойсея, Аарона та Міріам перед Своє лице до Намету. Всі троє послухалися і прийшли. Міріам, певно, сподівалася, що надійшла мить, коли Господь покаже, що вона правильно вгадала Його наміри позбавити Мойсея права бути вождем і на його місце поставити її. Викриття, однак, виявилось зовсім іншим. Бог, щоправда, ствердив, що Міріам та Аарон якоюсь мірою займали становище пророків, і Йому було до вподоби використовувати їх, однак при цьому Господь так само виразно показав, що Його відносини з Мойсеєм знаходилися на значно вищому рівні. До нього Бог промовляв безпосередньо, виразною мовою, а не через сні та видіння. Отож Бог негайно поклав край амбіціям, які були підґрунтям для ревнощів, заздрості, змови та лихослів'я.

Бог також дав покарання. Коли Божественна Присутність, представлена у стовпі хмари, відступила від них, Мойсей та Аарон побачили, що їхня сестра вражена проказою. Аарон розумів, що все це також свідчить, що він допомагав і підтримував сестру в грішному задумі. Він визнав, що його брат Мойсей справді найголовніший серед Божого народу, і тоді вигукнув з відчаєм та проханням змилюватися: “Пане мій! Не поклади нам за гріх, що ми вчинили легковажно і згрішили. Не допусти, щоб вона була, як мертва” (Гиж.).

Тоді Мойсей покликав до Господа: “Боже, вилікуй же її!”. Бог вислухав Мойсея і вилікував Міріам, та повелів поводитися з нею так, як з

кожною іншою особою, яку визнали зціленою від прокази. Такі особи мали позоставатися сім днів поза табором під наглядом, щоб бачити, чи не з'являться ще прояви хвороби, перш ніж їм буде дозволено повернутися до табору.

ЗАКОН БУВ ТІННЮ

Апостол пояснює, що різні речі, які Господь повелів Ізраїлю під його Угодою Закону, були пророчими тіннями, які ілюстрували вищі речі щодо Духовного Ізраїлю. Так, наприклад, хвороба прокази, практично невиліковна, хіба що завдяки Божественному втручання, була образом гріха. Сім днів відлучення від свого народу представляло повний, закінчений період випробувань у справі відмови від гріха, очищення і повернення до згоди з Богом.

Зі сьогоденного дослідження можна взяти різні уроки. Та, напевне, всі погодяться, що ревнощі, заздрості, побудовані на самолюбстві, знаходяться серед найбільш обманливих гріхів і є одними з найсерйозніших в очах Бога, незалежно, що про них можуть думати інші.

Наведений вірш є нагадуванням св. Павла Церкві. Треба пам'ятати, що Церква є особливим класом, покликаним Євангельським Посланням зі всього людства, щоб стати послідовниками Ісуса і співспадкоємцями з Ним. Її поклик є покликом до жертвування з Ісусом всіх земних прав та вимог, до повного підкорення у всьому Божественній волі та вимогам. Її угода передбачає повне підкорення головуванню Спасителя і, подібно до Нього, вони мають бути відданими кожному принципу та влаштуванню Божественного Задуму.

Це не залишає місця для вчинків плоті та диявола. Їх треба позбуватися, полишати, бо вони не подобаються Богу. Навпаки, на їх місце повинні прийти плоди та благодаті Святого Духа, щоб послідовники Ісуса, як і Він, могли остаточно здобути повноту Божественної милості та славу, честь і безсмертя праворуч Його Сили.

Хоча всі люди повинні намагатися покинути вчинки темряви і підпорядкуватися Божественним влаштуванням під керівництвом Князя Життя, однак Церква, особливо посвячена Богу, повинна пам'ятати, що всі її надії на славу, честь та безсмертя пов'язані з розвитком правильних рис характеру та протистоянням злу. Пам'ятаймо також, що “любов... не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводитья нечемно”. Тому любов, відповідно, представляє

повний критерій Золотого Правила і повний характер Бога, бо “Бог є Любов” (1 Ів. 4: 8).

Негайне покарання Міріам та його наслідки нагадують нам про факт, що така негайна відповідь на гріх буде правилом у Месіанському Царстві і принесе негайні наслідки. Всі люди певною мірою усвідомлюють, що той, хто грішить, страждає, однак покарання, тобто страждання, які виникають з гріха, часто є такими загальними, що не асоціюються з тим, хто страждає. Тому деякі не беруть нічого з цього уроку.

Крім того, наша хибна теологія Середньовіччя спонукала багатьох із нас до помилкової думки,

що покаранням за гріх є вічні муки. Ось так ми прямо суперечили Божому влаштуванню, відвертаючи увагу від існуючої розплати та покарання за гріх і роблячи майбутні покарання такими абсурдно безглуздими, що ніхто в них не вірить або, якщо і вірить, то схиляється до помилкового припущення, що передсмертна молитва про прощення дозволить цілковито уникнути покарань. Ми не здатні покращити Божественне правило: “Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне”, але в жодному випадку не диявольські та вічні муки – чи то в теперішньому житті, чи в грядущому.

R5307 (1913 p.)

“СПІВРОБІТНИКИ БОЖІ”

“Бо ми співробітники Божі”

(1 Коринтян 3: 9).

Під час цього Євангельського віку Бог має працю, яку Він запланував і виконує. Цією працею є вибір Насіння Авраама. Перша можливість стати цим Насінням була запропонована природному насінню Авраама – Ізраїлю за тілом. Якщо говорити про зібрання вибраної громади з-посеред нього, то згадана праця пройшла успішно. Завершивши цю частину праці, Бог відсторонив юдейський народ, натомість наступна праця вибору з-посеред інших народів тривала впродовж вісімнадцяти століть.

“Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи”. Це затвердіння триватиме доти, доки не вдасться знайти решту членів вибраного класу, і тоді Божа милість повернеться до буквального Ізраїлю: “І так увесь Ізраїль спасеться, як написано: «Прийде з Сіону Визволитель, відверне від Якова безбожність. Такий буде завіт Мій з ними, як відпущу гріхи їхні»”. У справі вибору Ізраїль зазнав, за невеликим винятком, невдачі. Але ізраїльтяни далі є улюбленими заради батьків (Рим. 11: 7; 11: 26-28).

Працею Євангельського віку був вибір Духовного Насіння Авраама, через яке будуть благословенні всі народи землі, які стануть земним насінням. Ця Обітниця про благословення всіх народів землі не може виконатися, доки спершу не буде завершено Духовне Насіння: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”. Від початку й до кінця була лише одна праця. Читаємо: “Хто

інший сіє, а хто інший жне. Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли” (Ів. 4: 35-38). Чи то на початку, чи тепер при завершенні віку – в часі жнив – все це одна праця, яка служить одній цілі – зібранню вибраних.

ГУМАНІТАРНА ПРАЦЯ

Якщо запитати, чому ми не займаємося гуманітарною працею: не будуємо госпіталі, не доглядаємо вбогих, не ходимо нетрями і т. д., ми відповідаємо: “Ми зайняті”. По всій країні є представники, які займаються цією працею. У кожному окрузі штату є притулок. Госпіталі дбають про хворих та сліпих. Гроші на це виділяє штат, а це гроші громадян. Якщо хтось допомагає робити ще щось для вбогих, він має таку можливість, таке право.

Віriamo, що наш обов’язок – бути гуманними, бо закони нашого штату гуманні. Нью-Йорк – першокласний штат. Коли б ми були в Пенсильванії, ми могли б сказати те саме. Схоже, наскільки знаємо, є з кожним штатом у цій країні. А щодо гуманітарних справ, то причина, чому ми не займаємось ними більш ретельно, полягає в тому, що, на нашу думку, ними добре займаються “існуючі влади” під наглядом уряду і з волі народу. А хто думає інакше, той дотримується поглядів, відмінних від поглядів більшості. Ми погоджуємося з більшістю щодо властивого шляху вирішення цих питань.

Чому ми не займаємось ретельніше діяльністю в нетрях? На нашу думку, ця річ не для нас. Ми не можемо зробити тут щось краще, ніж робить більшість. Втручатися в ці справи означало б, що

ми не маємо довіри до законів. А ми не маємо права ходити скрізь і порушувати закони.

Чому ми не займаємось проведенням акцій відродження? Річ у тому, що ті, які проводять такі акції, роблять щось, чого Святе Письмо ніколи не навчало нас робити. Біблія нічого не каже про те, що ми повинні йти і змушувати людей слухати того, хто говорить. Нехай кожен робить те, що вважає найкращим. Якщо хтось думає по-іншому і може зробити щось добре, то чудово; але якщо він приносить більше шкоди, ніж добра, тоді він несе відповідальність. Наша відповідальність – дотримуватися способу, викладеного в Біблії. А Біблія нічого не каже про проведення акцій відродження. Хто хоче їх проводити, той має такий привілей. У нас вільна країна. Але ми не бачимо, щоб Ісус це робив. Кожному, хто думає інакше, ми даємо повну свободу робити так, як він хоче, і не шукаємо в ньому помилок.

Чому ви не збираєте кошти для місіонерських товариств? – питають нас. Відповідаємо: “Ви маєте право підтримувати ваші місіонерські товариства. Це ваші товариства, не наші. Ви будете відповідати перед Учителем за те, що робите, тому ви маєте повне право і привілей робити те, що вважаєте правильним. Ми робимо те саме. Ми намагаємось показати язичникам, що Бог є Любов. Ми намагаємось показати їм, що теорія про вічні муки не є Правдою, і коли б вони справді знали вчення Біблії, вони побачили б, що Бог є Богом Любові, і любили б Його. Тоді це було би помічним для них. Ви маєте право створювати місіонерський фонд. Ми не будемо вам заважати. З часом ви почуете, про яку працю Учитель скаже: “Добре”, – про вашу чи про нашу”.

Чому ми не захоплюємось соціалізмом? Соціалізм непрактичний. Ми раді, що соціалісти зробили так багато для світу. Ми раді, що в нас є трохи соціалізму: трамвайні колії та автомобілі, системи водо- та газопостачання і т. д. Якщо, наприклад, якась сім'я захоче виробляти свій власний газ чи будувати власний завод з очищення води і т. п., це буде досить дорого. А якщо кожен захоче побудувати власну трамвайну колію, то вулиці будуть заповнені вщент. Та коли соціалізм каже, що він – спаситель світу, ми з ним не згодні. Ми вважаємо навпаки, що соціалізм незабаром доведе світ до анархії. Соціалісти не хочуть цього, але їм бракує розуму.

Ми з радістю прихилилися б до багатьох аспектів соціалізму, коли б не бачили з Біблії,

що Бог має набагато кращий шлях досягнення таких самих результатів. Однак Біблія запевнює нас, що надходить великий час горя, перш ніж зможуть прийти благословення. Та спочатку Бог збирає святу громаду, випробовує її, щоб переконатися, що Він може довірити їй владу в майбутньому. Вона становитиме теократію Бога.

Ми цілковито переконані, що Біблія права, що в ній є Правда, і ніщо інше не може принести бажаний результат, окрім Божого Царства. Ми співпрацюємо з Богом. Він працює з нами, а ми працюємо з Ним. Що це за праця? Нинішня Божя праця – знайти святих, справжніх святих, і вести їх, готуючи до духовного Царства, яке буде запроваджене. Тому ми якоюсь мірою працюємо для соціалізму, але робимо це по-іншому. Соціалісти працюють на основі свого світла, ми – на основі свого.

ДЕЯКІ ВІДВЕРТІ ПРОТИРІЧЧЯ

Різні віросповідання представляють християнський народ з його добрими бажаннями, добрими намірами та певними встановленими уявленнями про Бога та Його волю. Та серед них немає двох, які б погодилися між собою. Багато їхніх вірувань цілковито непослідовні. Існує понад шістьсот різних віросповідань. Ми вважаємо нерозсудливим вірити, як це роблять баптисти, що хтось піде до місця або стану вічних мук за те, що на його голову не потрапила вода! Ми не можемо вірити в щось таке нерозсудливе. Те саме з нашими приятелями пресвітеріанами та їхнім ученням. Безумовно, вони щирі і тримаються вчення Джона Кальвіна.

Коли б Джон Кальвін мав правильні погляди, він ніколи не підписав би розпорядження про виконання смертного вироку через спалення на вогнищі для свого християнського брата Серветуса. Цей факт навчає нас, що він не був добрим учителем теології, яким би добрим він не був у своєму розумі та серці. І коли нам доводиться заглянути до його теології про те, що Бог наперед призначив маленькій жменьці людей спастися не за якісь добрі діла, які вона зробила, а з Його, Володаря, волі, що Він так само призначив невибраних на вічні муки, ми бачимо, що коли б ми вірили в таке вчення, ми б вірили, що Бог був справжнісіньким демоном, якого тільки можна уявити, посилаючи сотні мільйонів у небуття, знаючи, що Він не має для них нічого, окрім вічних страждань! Це найбільш диявольський спосіб мислення! Ми не можемо

вірити в таку теорію. Коли б ми це робили, ми б не прославляли Бога!

А тепер щодо методистів та їхньої Вільної Благодаті! Тут теж багато незрозумілого. Як Благодать може бути вільною, якщо тільки один на десять тисяч мав шанс здобути її! Нам шкода їх, якщо такий погляд здається раціональним для їхнього розуму. Ми не хочемо бути ані методистами, ані пресвітеріанами навіть за мільйон доларів на рік! Не подумайте, що ми не любимо наших приятелів пресвітеріан, методистів, католиків чи ще когось, ні, просто нам не годиться в таке вірити. У кожному їхньому вченні ми знаходимо стільки неправди! Жодне з них не погоджується з Біблією.

Краще стояти поряд з Ісусом, апостолами та всіма, хто в згоді з ними. Краще відстоювати те, що Біблія називає Церквою Первороджених, і те, чого вона навчає. А коли ми займаємо таке становище, ми бачимо, що Біблія навчає про щось чудове, що Бог справді приготував Церкву, яка має бути з Ісусом у Його Царстві; ми бачимо, що ніхто нікого не буде вічно смажити, а навпаки, люди матимуть благословення від нагоди жити вічно.

Вибрані є Духовним Насінням Авраама, через яке всі невібрані матимуть благословення. Згідно з Біблією, всі мертві сплять, нічого не тямлять. “Чи в честі його діти, він не знає” (Хом.), “бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості”. Знаємо, що Ісус пішов до шеолу. Знаємо, що після того, як ціна викупу буде дана за Адама та його сім'ю, всі, хто в гробах, почують голос Людського Сина і повиходять. Знаємо, що протягом тисячі років Месіанського Царства Христос та Його Церква будуть панувати не для того, щоб гнобити світ, а щоб підняти людей, розірвати кайдани гріха та смерті. Знаємо, що в умовах цього благословенного порядку всі будуть приведені до знання Правди, що в кінці цього тисячолітнього періоду Христос закінчить Свою працю і, як результат Його панування, будуть знищені всі, хто полюбив неправедність та гріх і відмовився жити

в згоді з Богом. При цьому схилять свої коліна всі, у кого буде бажання прийти до такої згоди: “Схилиться кожне коліно перед Ним [Христом], і визнає Бога кожен язик”.

Є причини, чому ми не можемо тісно співпрацювати з тими, хто має протилежні теорії та ідеї. Ми не можемо єднатися зі системами та зв'язуватися з віровченнями, які принижують Бога і суперечать Його Слову, Біблії!

ЗАКОН ВІДПЛАТИ

У майбутньому буде багато таких, хто матиме свій шанс, якого вони не мають сьогодні. Та яке б знання вони не мали тепер, воно не завдасть їм жодної шкоди. Певний склад розуму сьогодні не може прийняти речі від Бога. Святе Письмо каже, що такі особи не можуть оцінити Бога Справедливості та Любові. Тому, Святе Письмо говорить: “цього не зрозуміють усі несправедливі”. Коли б вони могли зрозуміти, коли б вони могли правильно думати, то побачили б, що кожна провина, у міру злочинного умислу, отримає покарання в майбутньому. Тоді вони б знали, що скарбують собі гнів.

Як загальний закон Бог встановив принцип: “Що тільки людина посіє, те саме й пожне”. Після кожного зробленого людиною кроку доведеться повертатися назад. Коли б кожен знав про це, людство було би значно обережнішим. Коли б хтось знав, що його чекатиме справедливе покарання, це зробило б його уважнішим, ніж тоді, коли б він думав, що покарання буде несправедливим. На нашу думку, коли б люди могли здобути правильний погляд на справу покарання за гріх, це стало б найбільш могутнім фактором, щоб переконати їх вести праведне життя. Більше того, ми могли би представити віровизнанням факт, що при всьому їхньому проповідуванні про вічні муки їм вдалося схилити відносно небагатьох до святого життя, до того, щоб стати послідовниками Ісуса, копіями дорогого Божого Сина в характері.

R5302 (1913 p.)

ПРАКТИЧНІ УРОКИ З ЖИТТЯ ІЛІЇ

“Він Господь, нехай зробить те, що добре в очах Його” (1 Самуїлова 3: 18).

Господь через Самуїла передав Ілії звістку про те, що його дім спіткає нещастя. Слова нашого

вірша були сказані в той час, коли він почув, що від Господа має прийти лихо, і свідчили про поступливість ще перед нещастям, а не після нього. Отже, ці слова показують покору Ілії.

Ілій багато років був суддею Ізраїлю і, як подає запис, був взірцем, гідним наслідування, справедливим у всіх своїх вчинках. Натомість його синів називали “людьми негідними [букв. синами Белійяра]”, бо вони були злими у всьому. Тож хоча вплив Ілії був корисним для народу Ізраїлю, проте існував і протилежний вплив, який зростав при його потуранні, за його згоди. Коли б ці лиходії не були з його сім’ї, Ілій, напевно, повівся б з ними відповідно до своїх повноважень як судді. Але перед нами приклад людини, хоча побожної, проте слабкої як голова сім’ї. Як голова дому, він повинен був виховувати дітей як потрібно – у праведності, інакше вони мали б перестати бути членами його дому і отримати певні обмеження, які він, законодавець, мав би на них накласти.

НЕДОЛІК У ХАРАКТЕРІ ІЛІЇ

З розповіді ми можемо взяти урок того, чого Бог сподівається від нас і наших сімей. Якщо дитина всюди соває свого носа, краде, веде безпутне життя чи ще якось шкодить, християнський батько не повинен дозволяти такі речі. Він зобов’язаний якимось чином покласти цьому край. Однак якщо дитина має думку, відмінну від нашої, про те, чим є пошана до Бога, ми не повинні вважати, що треба обмежувати її волю.

Треба пам’ятати, що це послання дісталось Ілії через хлопчину Самуїла. Самуїл, як було заведено в пророків у ті часи, почув Господній голос, що кликав і промовляв до нього. Думаючи, що це голос Ілія, хлопчина побіг до нього і запитав: “Що ти хочеш?” Ілій відказав, що він його не кликав, і звелів йти спати далі. Це повторилося тричі, тож Ілій здогадався, що дитину кличе Господь. Тоді він сказав, щоб Самуїл ліг спати, а якщо його покличуть знову, відповів: “Говори, Господи, бо раб Твій слухає Тебе”, – це мало означати, що він готовий служити Господу. Самуїл зробив, як було йому наказано, і Господь розповів йому, що через недбалість Ілії до вчинків його сім’ї, вона буде відсторонена від священства.

ГІДНЕ ПОХВАЛИ ПРИНИЖЕННЯ ІЛІЯ

Варто відмітити, що Ілій не виказав жодної почуття образи на того, кого вжив Господь! Ілій прийняв Самуїла у свою сім’ю, коли хлопчину в дитинстві посвятили його батьки. Тепер, коли Ілій побачив, що Бог, безсумнівно, обминув його і звернувся через дитину, обставини дали достатньо причин, щоб в ньому від обурення

запалився пихатий дух. Однак поведінка Ілія свідчила, що в нього м’яке серце. Коли Самуїл пояснив, що саме Господь розповів йому, той відповів: “Він Господь, нехай зробить те, що добре в очах Його”. Це Господня справа. Так буде правильно! Так буде добре! Нехай Господь зробить те, що Йому до вподоби, навіть якщо це буде крах для моєї сім’ї, навіть якщо це буде позбавленням її священства.

Позбавлення священства означало, що сини Ілія помруть, бо вони були священиками з лінії Ааронового священства. Це дуже гарний приклад абсолютного підкорення. Якщо в деяких відношеннях Ілій був слабким, то в інших – сильним, як видно з його скромності та підкорення. Покірні та охочі вчитися часто натрапляють на великі труднощі в тому, щоб бути достатньо рішучими у своїх відносинах з іншими, які є під їхнім наглядом. Риса характеру, яка схиляє їх до того, щоб бути смиренними і підкореними Господу, схиляє також до доброти та поблажливості до інших. Тож добре було би навчитися твердо дотримуватися волі Господа щодо інших, і при цьому бути смиренними і поступливим перед Господом, Його провидінням і задумами.

УРОКИ ДЛЯ ХРИСТІЯН

Як християни, ми можемо навчитися цінних уроків з цієї події. Ми повинні переконатися у своїй готовності приймати Правду будь-яким шляхом, яким Господу буде до вподоби послати її нам – чи то устами малої дитини, чи неосвічених людей, таких як св. Петро та св. Іван.

Священикам за днів апостолів, мабуть, було важко слухати неосвічених людей, які з силою говорили Послання від Бога. Можливо вони казали: “Бог навряд чи промовлятиме через уста, які заїкаються! Він напевно не обминє нас, хто провів роки в дослідженні, кого вважають священиками Божественного порядку!” З таким поганим станом серця і розуму вони відкинули не тільки покірних людей та їх Послання, але й самого Господа.

Таким також є дух цього світу. Хто вірний у представленні Божого Слова з Біблії, привертатиме до себе щораз менше уваги з боку по-світськи мудрих. Постійно зростає число людей, які думають, що діла творення постали в процесі еволюції. Вони щораз більше вважають, що Біблія не є Божим Словом; що апостоли були тільки обманеними, зведеними людьми; що Ісус сам не

розумів, що Він робить. Вони вважають, що Він був доброю людиною, і, безперечно, Бог був із Ним, бо Його вчення несли зі собою добро. При цьому вони думають, що можуть запропонувати кращу мудрість – такі собі великі вчителі, які б хотіли створити нову Біблію, за бажанням свого серця!

У наші дні по-світському мудрі сприймають речі з хибного погляду. Вони дивляться в хибному напрямку, і зовсім не хочуть бачити Нову Епоху, яка приходить. Тому вони не розуміють, що відбувається, доки сонячне світло Правди не почне заливати світ. Тоді, оглядаючись навколо, вони почнуть усвідомлювати справжнє Сонце Праведності і почнуть розуміти весь стан справ. Ми раді, що вони, дивлячись навколо, глянуть на речі по-іншому. Але всі справжні Божі діти готові приймати Боже Послання з кожного джерела, яке може їм трапитися.

Особливо важливою думкою нашого уривку є те, що Ілій покірливо прийняв нещастя. Це був добрий стан серця. Не виступаючи проти Божественної волі, а покірно схилившись перед нею, він показав, що його біда виникає зі слабості плоті. Бачимо, що сьогодні існує схожий стан справ. Обов'язок Господнього народу – побачити, що теперішній лад номінальних церковних систем проминає і незабаром буде повалений у великому часі горя. Це послання природно викликає обурення в серцях багатьох. Вони хвалилися своєю фінансовою могутністю, своєю міццю і т. п. Тому згадка про падіння цього природно викликає в них заперечення. І ми не повинні дивуватися, що їхній гнів піднімається проти нас, коли ми кажемо їм про час горя, який попереду.

ВІДДАНЕ, АЛЕ СЛАБКЕ СЕРЦЕ

Для Ілія звістка, що його сім'я буде позбавлена священства, була сильним ударом. Так само

наше Послання про Царське Священство не є приємним посланням для номінального християнства. Та деякі з Господнього народу в ньому сьогодні не мають співчуття до ходу подій. Це ті, які казатимуть: “Він Господь, нехай зробить те, що добре в очах Його”. Таким є стан Великої Громади. Вони слабкі у своєму відстоюванні Господа, однак покірливі у час горя і віддані Господній справі та пов'язаним із нею інтересам.

Самуїл, мабуть, краще представляв би клас Малої Черідки, а Ілій – клас Великої Громади. Останній у деяких відношеннях слабкий, але вірний у своєму серці Господеві. Натомість ми повинні намагатися копіювати тип Самуїла, настільки для нас має бути неприйнятним неправедність та гріх і настільки повно ми повинні бути в згоді з праведністю. Ми готові говорити Боже Послання, яке неминуче виявиться неприємним. Звичайно, неприємно говорити зараз про близьке нещастя, яке охопить церкву і державу, так само як Самуїлові, мабуть, було дуже неприємно виконати свій обов'язок – піти до найкращого приятеля, доброчинця, і принести від Господа звістку про лихо для нього та його сім'ї.

Було би добре, щоб ми говорили про ці речі доброзичливо, а не холодно, не зі злорадством. Ми співчуваємо людям щодо стану речей теперішнього часу і всього того, що, як бачимо, приходять на них. Все частіше надходять звістки про служителів, які починають розуміти, що Божа сила покидає їхні віровизнання, що з усіх боків є докази, що вони помилялися у своїх вченнях, що загальна тенденція теперішнього часу веде до громадського неспокою та бунту.

R5296 (1913 p.)

СТРАХ – ПРИЧИНА ВЕЛИКОГО НЕРВОВОГО НАПРУЖЕННЯ

*“Господь мені помічник, і я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені?”
(Євреїв 13: 6).*

Страх – одне з найбільших лих у світі, яке спричиняє нервове напруження та неспокій. Він є наслідком незгоди, що існує між людиною та Творцем. Можемо бути певні, що ангели не

мають страху. Бог підтримує їхній стан спокою, бо вони перебувають у згоді з Ним. Можемо бути певні також, що саме так було з нашими першими родичами. Після свого створення вони не мали страху, бо перебували під божественним захистом. Та коли прийшов гріх, прийшло і прокляття. За шість тисяч років перебування

під пануванням Гріха та Смерті людина стала дуже лякливою. Вона розуміє, що зовні неї є впливи, з якими вона не може впоратися. І це знання позбавляє її більшої частини задоволення від життя.

Є люди, які втратили цей страх, та вони становлять виняток. Наш вірш говорить про тих, які не бояться, і показує, чому такий стан є властивим. Вони більше не бояться того, що їм може зробити людина, бо Господь є їхнім Помічником. Страх перед людиною є чимось більшим, ніж страх перед твариною. Поет писав:

“Людська нелюдність до людей
Несе тисячам сльози”.

Багато хто став убивцею з причини гріха. І хоча закон стримує їх від явних злочинів, вони мають дух убивства, дух самолюбства. Це веде до всіх видів злочинності, неправедності. Той, хто не позбавляє життя буквально, може вчинити убивство з використанням наклепницьких слів. Так він спонукає страх у розумі інших.

ДЖЕРЕЛО ПОЛЕГШЕННЯ

Псалмист говорить про тих, які позбулися страху перед людиною, – про Авраама, Ісаака, Якова та пророків. Усе, що було правдою про них, повинно бути правдою про посвячене Тіло Христа. Причина такого спокою розуму ховається в близькій спорідненості з Богом. Завдяки Угоді Жертви, яка стала можливою для них через Спасителя, вони стали дітьми Бога, “а коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові”, Господні. Як їхній Батько, Бог глибоко зацікавлений ними, тому

вони вчаться довіряти Його Любові, Мудрості та Силі.

З такою довірою до Бога вони не мають жодного страху. Він запевнив, що здатний зробити так, що все діятиме разом для їхнього добра. Якщо на початку вони бачили, що в них, як послідовників Ісуса, було більше випробувань, більше труднощів з боку світу, плоті та противника, ніж в інших людей у світі, то усвідомлення цього могло наповнити їх збентеженням та переляком. Та згодом, приходячи до Отця в душі молитви і дослухаючись до послання, яке Він передав через пророків та апостолів, вони навчилися, що Він поводить ся з ними як з Новими Створіннями. Поступово вони навчилися, що “Господь... добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить”.

Господь не відмовляє ні в чому, що потрібне для правильного розвитку Його дітей. Він також обіцяє, що ми не матимемо спокус понад те, що здатні знести, бо інакше ми зазнаємо шкоди. Отже, бачимо, Він забезпечує нас усім необхідним, щоб ми могли класти своє земне життя. Коли ми вчимося потрібних уроків з наших випробувань, ми бачимо, що досконала любов проганяє рабський страх перед нашим Небесним Отцем, бо ми Його любимо і Йому довіряємо. У нас немає жодного страху перед противником, бо ми знаємо, що Господь не дозволить противнику завдати нам шкоди, якщо ми тримаємось близько Господа. А якщо Бог дозволяє на випробування з боку противника та наших ближніх, то з наміром, щоб ці речі принесли нам добро.

R5295 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.